

Arrest

nr. 274 152 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DUYCK
Dehaernestraat 29
8900 IEPER**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 31 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gezien de zaak tegensprekelijk werd uitgesteld naar de terechtzitting bepaald op 31 mei 2022 om de verwerende partij toe te laten de beslissing die genomen werd in hoofde van het minderjarige kind E. voor te leggen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. DUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen in 2017, diende op 15 september 2017, vergezeld van haar toenmalige echtgenoot H.F. en hun minderjarige kinderen een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 29 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster reisde met haar gezin naar Duitsland, waar zij samen met haar echtgenoot op 14 mei 2018 een verzoek om internationale

bescherming indiende, dat werd afgewezen op grond van de Dublin-III-Verordening en waarna het hele gezin terugkeerde naar België. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) verwierp bij arrest nr. X van 6 mei 2019 het beroep ingediend tegen de beslissing van 29 maart 2018.

1.2. Verzoekster reisde vervolgens met haar gezin naar Frankrijk, waar zij op 12 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd eveneens afgewezen op grond van de Dublin-III-Verordening. Verzoekster bleef tot november 2019 in Frankrijk, waarna zij samen met haar twee jongste kinderen terugreisde naar België. Haar voormalige echtgenoot, de heer H.F., reisde op zijn beurt, vergezeld van hun oudste zoon H.M., terug naar Libanon.

1.3. Verzoekster diende op 20 december 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 9 maart 2020 werd de beslissing tot afstand van het verzoek om internationale bescherming genomen (technische weigering).

1.4. Zonder België te verlaten, diende verzoekster op 1 juli 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 23 oktober 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster werd gehoord op 17 februari 2021.

1.6. Op 24 december 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Die beslissing werd aangetekend verzonden op 29 december 2021.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Tripoli, Libanon, op 28 februari 1985. U heeft de Libanese nationaliteit en u bent soennitisch moslima.

Uw eerste echtgenoot, met wie u in Libanon huwde, is H.F. (OV X, CG X, Libanese nationaliteit). In 2002 werd jullie huwelijk op religieus niveau voltrokken en geregistreerd, alsook geregistreerd bij de burgerlijke stand. In 2003 werd op religieus niveau jullie scheiding uitgesproken, in 2020 werd deze religieuze scheiding formeel geregistreerd. Vóór de religieuze scheiding van 2003 kregen jullie een zoon: H.F. (geboren op 7 juni 2002 te Libanon, Libanese nationaliteit). Na jullie religieuze scheiding in 2003 kregen jullie een dochter: H.R. (geboren op 30 september 2004 te Libanon, Libanese nationaliteit) en een zoon A.S.A. (geboren op 18 januari 2018 te België, Libanese nationaliteit).

Sinds uw geboorte leefde u bij uw ouders in Bab Al Ramel. Op jonge leeftijd verhuisde u naar uw grootmoeder in Abu Samra omwille van de problemen tussen uw ouders. Toen u huwde ging u bij uw echtgenoot wonen in Abu Samra. Vervolgens verhuisden jullie naar El Maharat en van daaruit naar Dam El Fares. Jullie laatste verblijfplaats was opnieuw Abu Samra. U bent gestopt met studeren toen u huwde. U heeft niet gewerkt in Libanon.

U beroept zich op de problemen die u man ervaren heeft, al geeft u aan dat u niet van alles op de hoogte bent omdat uw man u niet alles verteld heeft. Uw man is afkomstig van een grote familie, hij is betrokken bij familiale problemen met de beweging Jund Allah. In 2010 werd de broer van uw man beschoten, de dader bleek iemand van de Jbara familie te zijn, die banden had met de beweging Jund Allah. In 2013 werd Y. H. vermoord, een verwant en goede vriend van uw man. Er viel nog een ander slachtoffer, nl. Sami, de neef van uw man. Rond maart 2017 werd er een granaat gegooid op uw man, toen hij aanwezig was op de goudmarkt. Er vielen ook nog andere slachtoffers. Naar aanleiding hiervan ging uw man naar het politiekantoor, hij werd 29 dagen vastgehouden in kader van de bevraging van dit incident. Tijdens de ramadan van 2017 werd jullie zoon benaderd door drie personen, Jund Allah leden. Ze sloegen hem en braken zijn vinger. Hij diende de groeten te doen aan zijn vader. Uw man werd tevens gevraagd, door verwante familieleden, om Osman, die betrokken was bij de moord op Y., te vermoorden. Deze problemen gaven aanleiding tot jullie definitieve vertrek.

Op het einde van de ramadan in 2017 vertrokken u, uw man en kinderen met het vliegtuig naar Turkije. Vervolgens passeerden jullie Griekenland, Zwitserland en Duitsland om in België te arriveren. Op 15 september 2017 dienden jullie in België een **eerste verzoek** om internationale bescherming in.

U geeft aan dat uw schoonvader een slag op zijn oog heeft gehad van zijn broer omdat zijn zoon vertrokken is.

U vreest bij terugkeer voor het leven van uw man en zoon. U vreest Jund Allah, alsook de familie van uw man.

U vreest tevens dat uw dochter onder druk gezet zal worden om te trouwen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verwijst u naar de documenten die door uw man werden neergelegd, met name zijn originele identiteitskaart, de individuele uittreksels van u, uw man en kinderen en de geboorteakte van uw pasgeboren zoontje, een attest van familiesamenstelling, een huwelijksakte, attest van ervaring in goudsector, algemene artikels over de familiale problemen, juridisch dossier van uw schoonbroer, psychologische attesten aangaande uzelf, en een medisch attest aangaande uw man.

Op 30 maart 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) in uw hoofde en in hoofde van uw eerste echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen tekenden u en uw eerste echtgenoot op 17 mei 2018 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Na de weigeringsbeslissing van het CGVS bent u samen met uw echtgenoot en kinderen naar Duitsland gegaan, waar jullie vingerafdrukken op 9 mei 2018 werden genomen en waar er door jullie op 14 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming werd ingediend, evenwel werd jullie verzoek afgewezen in het kader van de Dublinprocedure. Vervolgens zijn jullie naar België teruggekomen en hebben jullie gewacht op de beslissing van jullie beroepsprocedure. Op 6 mei 2019 werd het door jullie ingediende beroep door de RvV verworpen (arrestnummer 220 788). Jullie zijn vervolgens naar Frankrijk gereisd waar jullie vingerafdrukken op 12 juni 2019 werden genomen. Op 12 juni 2019 dienden jullie in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in, maar dit werd afgewezen omwille van de Dublinprocedure. In Frankrijk bleef u tot november 2019 en vervolgens keerde u samen met uw twee jongste kinderen terug naar België. Vanuit Frankrijk keerde uw voormalige echtgenoot, H.F., met jullie zoon, H.M., terug naar Libanon waar ze op heden verblijven.

Op 20 december 2019 diende u een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. Op 9 maart 2020 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot Afstand van verzoek om internationale bescherming (technische weigering).

Op 1 juli 2020 diende u een **derde verzoek** om internationale bescherming in. In kader van onderhavig verzoek verwijst u naar uw echtelijke- en gezinssituatie en de gevolgen hieraan gekoppeld.

In België bent u opnieuw (religieus) gehuwd met A.S.A.B.H. (CG X, OV X), die u in België leerde kennen. Hij bezit de Irakese nationaliteit, diende op 8 september 2015 in België een verzoek om internationale bescherming in en ontving op 21 september 2017 van het CGVS een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus. Op 8 december 2020 werd jullie dochter, A. E. (CG X, OV X, nationaliteit onbepaald), geboren. U geeft aan dat de kinderen die uw familienaam dragen, A. en E., in Libanon geen rechten zullen kennen omdat ze als bastaardkinderen beschouwd zullen worden. Daarnaast geeft u aan dat uw dochter R. weliswaar de familienaam van uw eerste echtgenoot draagt, maar dat bij een terugkeer naar Libanon deze registratie zal vervallen en zij tevens beschouwd zal worden als een bastaardkind aangezien zij geboren is nadat u en uw eerste echtgenoot religieus gescheiden waren. Daarnaast geeft u aan dat u binnen uw familie als schande voor de familie wordt aanzien en dat u met niemand van uw ouders, broers of zussen nog contact heeft.

Ter staving van huidig verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: documenten in het kader van de geboortes van A. en E. geboorteaktes en attesten. U legt tevens een verklaring van naamskeuze neer voor A..

Op 2 november 2020 werd uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS ontvankelijk verklaard.

Later stuurt u nog bijkomende documenten door naar aanleiding van een verzoek om inlichtingen dat ten aanzien van u werd verstuurd door het CGVS. Dit gaat om: een kopie van uw echtscheidingsdocument (dd. 23/12/2020), een kopie van het familiale uittreksel van een akte uit de bewonersregisters (dd. 12/09/2012), uw verzoek bij DVZ aangaande art. 9bis van de Vreemdelingenwet en relevante bijlagen hierbij.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming blijkt dat u om internationale bescherming verzoekt omwille van het feit dat uw kinderen hier in België; R. en A. uit uw eerste huwelijk, en het kind uit uw tweede huwelijk, E., bij terugkeer naar Libanon geen rechten zullen krijgen omdat ze aanzien zullen worden als bastaardkinderen (CGVS p.3-7). Daarnaast geeft u aan dat u bij terugkeer niet op uw familie zal kunnen terugvallen aangezien ze u verstoten hebben en u sinds uw scheiding met uw eerste echtgenoot (2019) geen contact meer met hen heeft (CGVS p.4-7).

Ter staving van uw huidig verzoek om internationale bescherming legt u volgende stukken neer: een kopie van uw echtscheidingsdocument (dd. 23/12/2020), een kopie van het familiale uittreksel van een akte uit de bewonersregisters (dd. 12/09/2012), geboorteaktes en attesten met betrekking tot uw kinderen A. en E., en een verklaring van naamkeuze voor A.. De **kopie van uw echtscheidingsakte** staft dat u heden formeel gescheiden bent van H.F., een gegeven dat niet ter discussie staat. Het **uittreksel uit het Libanees bevolkingsregister** betreft een kopie, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Het document heeft derhalve slechts relatieve bewijskracht en kan niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in uw hoofde of in hoofde van uw kinderen R., E. en A. aan te tonen. Het document in kwestie werd bovendien afgeleverd in 2012 en bevat dus geen actuele informatie over de wijze waarop uw kinderen al dan niet bij de Libanese autoriteiten geregistreerd zijn. **De geboorteattesten** staven dat u de moeder bent van E. en A., wat evenmin ter discussie staat. Dat A., die hier in België geboren is, hier in het bevolkingsregister met uw familienaam werd geregistreerd, is niet van aard om aan te tonen dat dit ook in Libanon het geval is/ zal zijn. Dat A. in België uw familienaam draagt is immers het gevolg van het feit dat het Belgisch Burgerlijk Wetboek bepaalt dat kinderen geboren buiten een wettelijk huwelijk en die niet formeel erkend worden door de vader, de naam krijgen van de moeder (artikel 315 juncto 335, § 2 van het Burgerlijk Wetboek).

Uit het voorgaande volgt dat dat u een zekere inspanning heeft geleverd om uw verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten op zich niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in u hoofde of die van uw kinderen aannemelijk te maken. Bijgevolg moet het CGVS overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet nagaan of uw verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van uw vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met uw land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Na een grondig onderzoek komt het Commissariaat-generaal evenwel tot de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen, en dit om onderstaande redenen.

Het CGVS wenst er vooreerst op te wijzen dat uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming ondubbelzinnig bleek dat u Libanon verlaten had omwille van de problemen die uw exman er ondervond en dat u zelf geen persoonlijke problemen had (zie CGVS dd. 12/02/2018, p. 5 en 7). Het CGVS heeft uw eerste verzoek afgewezen wegens een fundamenteel gebrek

aan geloofwaardigheid van de door u en uw ex-man aangehaalde asielmotieven, een beoordeling die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd (arrest van 6 mei 2019, nr. 220 788). **Uit uw verklaringen blijkt dat uw voormalige echtgenoot ondertussen vrijwillig is teruggekeerd naar Libanon, het waar land waarvan hij beweerde er een vrees voor vervolging te hebben. Zijn vrijwillige terugkeer ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door hem, en dus ook door u beweerde vrees voor vervolging, en wijst erop dat u niet de waarheid heeft verteld over de feiten waarop u uw eerste verzoek om internationale bescherming baseerde.** Het gegeven dat u het CGVS heeft proberen misleiden aangaande de redenen waarom u asiel aanvraagt, belet vanzelfsprekend niet dat uw huidige verzoek verder ten gronde wordt onderzocht. Het betreft echter wel een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale strengheid beoordeeld dient te worden.

Dit klemt des te meer nu uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming te Duitsland (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) andermaal blijkt dat **u er duidelijk niet voor terugschrikt de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming te misleiden aangaande de kernelementen van uw verzoek om internationale bescherming.** Zo blijkt dat u en uw ex-man in Duitsland volledig verschillende identiteits- en nationaliteitsgegevens opgaven. U gebruikte in Duitsland namelijk de alias 'S.L., geboren op 5 februari 1977 te Homs, Syrië, Syrische nationaliteit'. Uw man gebruikte de alias 'A.A.S., geboren op 2 februari 1963 te Homs, Syrië, Syrische nationaliteit'. Uw drie kinderen kregen de aliassen 'A.A.A. (geboren op 18 januari 2018 te Griekenland), A.A.A. (geboren op 10 juli 2003 te Homs, Syrië) en A.A.D. (geboren op 27 februari 2002 te Homs, Syrië)' (zie documenten toegevoegd aan uw administratief dossier). De vaststelling dat jullie daar een valse identiteit en nationaliteit opgaven om zo jullie kansen op een beschermingsstatus te verhogen, ondermijnt op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Verder blijkt uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van de Duitse asielautoriteiten (zie documenten toegevoegd aan uw administratief dossier), dat u beweerde dat uw moeder de Libanese nationaliteit had, en dat uw ouders gescheiden zijn toen u 2 jaar oud was. U verklaarde er verder dat u tot de leeftijd van 17 jaar bij uw moeder te Libanon zou gewoond hebben, wat uw Libanees accent zou verklaren. Daarna zou u bij uw vader in Syrië verbleven hebben, alwaar u getrouwd zou zijn. U kon geen identiteitsdocumenten voorleggen omdat de smokkelaar deze zou hebben. Het CGVS wijst erop dat nergens uit de schriftelijke weergave van uw verklaringen ten overstaan van de Duitse asielinstanties blijkt dat u moeite had om te antwoorden op de gestelde vragen. Vraag en antwoord volgde elkaar daarentegen snel op en u legde blijkbaar zonder aarzelen valse verklaringen af aangaande uw voorgehouden nationaliteit, herkomst en levensloop. (zie verklaringen afgelegd op 15 mei 2018 te Hamburg). Niet alleen de vaststelling dat u er duidelijk geen graten in zag om **ten aanzien van de Duitse autoriteiten leugenachtige verklaringen aangaande uw identiteit, nationaliteit en levensloop af te leggen**, maar dat u bovendien ook weinig moeite leek te ondervinden bij het afleggen van deze valse verklaringen is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid. Dat u dan met betrekking tot uw huidig verzoek om internationale bescherming wel open kaart zou spelen, kan niet zonder meer worden aangenomen.

Verder wenst het CGVS in te gaan op uw verklaringen aangaande uw relatie met uw familie. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u aan dat ze u verstoten hebben en dat u bij een terugkeer naar Libanon niet op hen zal kunnen rekenen (CGVS p.4-7). Zo zegt u "Mijn vader heeft me zelf gebeld (cf.2019), hij heeft me uitgemaakt en hij zei, doe wat je wilt, maar niet terugkeren naar Libanon. ... Hij zei dat ik niet mocht terugkeren naar Libanon, dat is uitgesloten. ... Als je terugkeert, ga ik je vermoorden, schande voor de familie." (CGVS p.5). U stelt dat u na deze gesprekken in 2019 uw vader niet meer heeft gesproken en dat hij niemand van de familie nog met u laat spreken. Ze aanvaarden uw situatie niet en hebben u verstoten (CGVS p.5-7). U geeft aan dat het vooral de perceptie van de maatschappij is die uw familie in die richting duwt (CGVS p. 5, 6). U verklaart verder dat u zelf ook geen contact met uw familie opneemt (CGVS p.5, 6). Tevens, als reactie op het verzoek om inlichtingen, wijst uw raadsman op de moeilijkheden die u ervaart met uw familie (zie antwoord verzoek om inlichtingen dd. 31 mei 2021, punt 1). Evenwel wordt er, op basis van onderstaande bevindingen, **geen geloof gehecht aan uw beweringen dat u verstoten werd door uw familie en dat u, op heden en bij een terugkeer naar Libanon, niet op hen zou kunnen terugvallen.** Het is immers zo dat een uitgebreide analyse van uw Facebookprofiel en deze van uw familieleden, resultaten opleveren die haaks staan op uw, overigens louter blote, beweringen aangaande de problemen met uw familie (zie onderzoek facebook toegevoegd aan uw administratief dossier).

Tijdens het persoonlijk onderhoud, dd. 17 februari 2021, gaf u aan dat uw Facebook-profielnaam 'Mimo Sf' was (<https://www.facebook.com/mimo.sf.56>, CGVS p.4 en 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd uw Facebookprofiel geconsulteerd en merkte het CGVS op dat er evenwel na 2019, in tegenstelling tot wat u ten overstaan van het CGVS verklaart (CGVS p. 4-7), nog wel degelijk contact was tussen u en uw familieleden; uw broers S.S. (<https://www.facebook.com/s.s.710>) en W.S. (<https://www.facebook.com/profile.php?id=100012651647136>) en zus R.S. (<https://www.facebook.com/r.s.>) (zie document 1 Facebook – printscreens genomen tijdens het persoonlijk onderhoud op 27 februari 2021). Het CGVS verwijst naar de positieve reacties ('likes' en commentaren) van uw familieleden op foto's van u samen met uw huidige partner S.A.B.H. (zie document 1 Facebook – printscreens genomen tijdens het persoonlijk onderhoud op 27 februari 2021). Alsook naar reacties van uw familieleden op andere posts van u (zie document 1 Facebook – printscreens genomen tijdens het persoonlijk onderhoud op 27 februari 2021). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud met deze bevindingen werd geconfronteerd, bleek u niet in staat hier enige uitleg voor te geven. U reageerde eerst zwijgzaam en vervolgens zei u "Ziet u mijn vader of mijn moeder reageren.?" (CGVS p.7). Uw reactie doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat er na 2019 nog wel degelijk contact is tussen u en uw familieleden. In de marge dient bovendien aangestipt te worden dat het CGVS de Facebookprofielen van uw moeder en uw vader niet heeft teruggevonden. Indien zij effectief geen account op Facebook hebben, kunnen zij vanzelfsprekend ook niet op uw Facebookposts reageren, waardoor uw verklaring "ziet u mijn vader of moeder reageren?" in voorkomend geval dan ook weinig ernstig is.

Wanneer het CGVS op 1 en 22 maart 2021, en dus korte tijd na uw persoonlijk onderhoud van 17 februari 2021, opnieuw de URL-link ingaf van het gevonden Facebookprofiel (<https://www.facebook.com/mimo.sf.56>), bleek dat uw profielnaam veranderd was naar 'M.S.S.' (zie document 2 Facebook – printscreens genomen op 01/03/2021 en 22/03/2021). Er werd vastgesteld dat u niet alleen uw profielnaam gewijzigd had, maar dat u ook de informatie die terug te vinden was op uw facebookprofiel toen deze tijdens uw persoonlijk onderhoud geraadpleegd werd, eveneens gewijzigd had. Zo is allerhande informatie, zoals de foto's van u samen met uw nieuwe partner die op datum van 17 februari 2021 nog wel zichtbaar waren, niet langer terug te vinden op uw facebookprofiel (zie document 2 Facebook – printscreens genomen op 01/03/2021 en 22/03/2021). Dit is opvallend aangezien het CGVS u tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd had met bevindingen op uw profiel en u dus redelijkerwijze kon vermoeden dat het CGVS de informatie op uw Facebookprofiel verder zou onderzoeken. De vaststelling dat u na uw persoonlijk onderhoud niet alleen uw profielnaam veranderd heeft maar ook bepaalde posts, zoals voornoemde foto's van u met uw huidige partner, verborg, wijst er op dat u uw Facebookprofiel en alle informatie die daar op terug te vinden is, en die van die aard is dat het uw bewering geen contact meer te hebben met uw familieleden ondergraaft, moedwillig tracht verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. Uw gedrag ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw gebrek aan contact met uw familieleden in Libanon. De interactie die te zien was op uw Facebookprofiel tussen u en uw familieleden en het gegeven dat u met opzet uw profiel en zaken op uw profiel probeerde te verbergen, spreken uw verklaringen over het feit dat u verstoten werd door uw familie dan ook tegen.

Deze appreciatie wordt verder kracht bijgezet op basis van de vaststelling van het CGVS dat u via uw Facebookprofiel zeer vaak reageert ('likes' en commentaren) op de Facebookprofielen van uw broers S.S. en W.S. en zus R.S. (zie document 2 Facebook – printscreens genomen op 01/03/2021 en 22/03/2021). Daarnaast heeft het CGVS tevens vastgesteld dat uit de vriendenlijsten van uw broers S.S. en W.S. blijkt dat zij, tot heden, bevriend zijn met uw huidige partner A.B. (<https://www.facebook.com/profile.php?id=100005809387048>) (zie document 3 Facebook – printscreens genomen op 12 augustus 2021). Alsook dat er tevens interactie is tussen u en uw zoon M. H. (<https://www.facebook.com/M..bek.376>) (zie document 4 Facebook – printscreens genomen op 1 maart 2021 en 12 augustus 2021), alsook tussen uw dochter R. H. (<https://www.facebook.com/R..H..5>) en haar vader F. H. (<https://www.facebook.com/F..H..988>) (zie document 5 Facebook – printscreens genomen op 1 maart 2021).

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het CGVS op datum van 12 augustus 2021 vaststelt dat u sinds juni 2021 opnieuw enkele foto's van u en uw huidige partner postte (zie document 5 Facebook – printscreens genomen op 1 maart 2021), doch biedt deze vaststelling geen tegengewicht aan voorgaande vaststellingen. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat er recent geen interactie meer werd teruggevonden tussen uw profiel en dat van uw familieleden.

Het is immers niet uitgesloten dat u uw familieleden ondertussen op de hoogte gebracht heeft van het feit dat het CGVS uw profiel raadpleegt, en dat jullie onderling hebben afgesproken dat ze niet mogen reageren op uw Facebookposts.

Uit voorgaande volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Libanon niet zal kunnen steunen op een familiaal netwerk.

U verklaart verder dat u in 2003 voor de eerste maal religieus gescheiden bent van uw man bij de rechtbank (Verklaring Volgend verzoek, vraag 16; CGVS, p. 3). Ter staving daarvan legt u een echtscheidingsakte neer waaruit blijkt dat de echtscheiding bij vonnis nr.90/2003 op 26 augustus 2003 werd uitgesproken, en vervolgens op 23 december 2020 ondertekend werd door de mukthar. U verklaart vervolgens dat u in totaal drie keer gescheiden bent. U bent religieus gescheiden in 2003, officieel gescheiden bij de religieuze rechtbank in hetzelfde jaar, en vervolgens opnieuw religieus gescheiden in 2019. U licht toe "volgens religie bij ons (kan) iemand (...) (de) echtscheiding uitspreken, en dan wordt (er) ruzie gemaakt en dan wordt het uitgesproken. Dat wordt beschouwd als religieus aanvaardbaar (...)" (CGVS, p. 3). U verklaart verder dat uw man u korte tijd na uw scheiding in 2003 terugvroeg en jullie andermaal religieus gehuwd zijn, waarna uw dochter R. (op 30 september 2004) is geboren (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). U stelt dat de (religieuze) rechtbank uw huwelijk niet erkende, omdat u niet naar uw man mocht terugkeren, en dat uw dochter daarom volgens de sjeik niet kon ingeschreven worden op de naam van haar vader (CGVS, p.3). U stelt dat Libanon een islamitisch land is waar de islamitische cultuur geldt en waar kinderen zonder officiële of religieuze huwelijksakte nooit ingeschreven worden op de naam van hun vader (CGVS p. 5) en dat uw man, aangezien de religieuze rechtbank uw "tweede" huwelijk met hem niet erkende, er omwille van zijn relaties toch in geslaagd was ervoor te zorgen dat zijn dochter op zijn naam werd ingeschreven in het Libanees bevolkingsregister (CGVS, p. 3 en 4).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Libanon geen eenvormige wet of wetboek inzake familierecht kent. De grondwet laat daarentegen toe dat de door de overheid erkende religieuze groeperingen hun eigen regels toepassen inzake kwesties met betrekking tot de familiale en persoonlijke status. Alle aangelegenheden die verband houden met familiale of persoonlijke status - zoals het huwelijk, de echtscheiding, de voogdij over de kinderen, of erfeniskwesties - worden er behandeld door religieuze rechtbanken en worden geregeld door religieuze wetten. Verder blijkt dat soennitische rechtbanken vonnissen vellen gebaseerd op (i) uitspraken of decreten van de Soennitische Opperste Islamitische Raad, waarvan de belangrijkste dateert van december 2011 (No.46); (ii) de Ottomaanse familiewet van 1917; en (iii) de meest aanvaarde standpunten van de Hanafi jurisprudentie. Decreet No. 46 heeft geen betrekking op de echtscheiding, waardoor dergelijke aangelegenheid nog steeds geregeld wordt door de Ottomaanse familiewet van 1917.

Uit de beschikbare informatie komt voorts naar voren dat de soennitische regelgeving aan de man het recht toekent om eenzijdig een einde te maken aan zijn huwelijk, en dit zonder tussenkomst van de religieuze of gerechtelijke autoriteiten (talaq). Echter, echtscheidingen die niet bij een religieuze rechtbank worden aangevraagd, worden niet geregistreerd of ten uitvoer gelegd door de Algemene directie van de burgerlijke stand van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, wat betekent dat de vrouwen volgens de civiele autoriteiten nog steeds onder de naam van hun echtgenoot geregistreerd staan. Een echtgenoot kan echter ook buiten de rechtbank om van zijn vrouw scheiden en de echtscheiding vervolgens door de religieuze rechtbank laten certificeren zonder zijn vrouw daarvan in kennis te stellen of haar aan de procedure te laten deelnemen. Om de echtscheiding te laten certificeren moet de echtgenoot een proces aanspannen waarin hij de echtscheiding of zijn wens tot echtscheiding bevestigt en de rechter vraagt om dit in een beschikking te laten waarmaken. Vervolgens kan de echtgenoot de echtscheiding laten registreren bij de Algemene directie van de burgerlijke stand van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, en is de scheiding uitvoerbaar op voorwaarde dat de man de uitgestelde bruidschat (mahr) betaalt.

Echter, overeenkomstig de soennitische regelgeving kan de man de echtscheiding ook binnen een bepaalde termijn herroepen of intrekken zonder de toestemming van zijn echtgenote of de noodzaak een nieuw huwelijk te sluiten. Een dergelijke herroeping moet niet noodzakelijkerwijs geregistreerd worden bij de religieuze rechtbank. De periode waarin de echtscheiding kan herroepen worden (iddah of wachtperiode) bedraagt drie menstruatiecycli. Indien de verzoening niet heeft plaatsgevonden voor het verstrijken van de wachtperiode wordt de talaq onherroepelijk gemaakt en geclassificeerd als een onherroepelijke scheiding in de kleine graad (talaq-e-Ba'in sughra of al-baynuna al-sughra). In tegenstelling tot een onherroepelijk scheiding in de grote graad (talaq-emughazalla of al-baynuna al-kubra), hoeft een uit de echt gescheiden echtpaar dat zich na het verstrijken van de iddah-periode alsnog wil verzoenen, in voorkomend geval alleen maar opnieuw de islamitische Nikah (huwelijks)ceremonie te

verrichten, waarna zij weer als man en vrouw worden beschouwd. Er is sprake van een onherroepelijk scheiding in de grote graad wanneer de man driemaal gebruik heeft gemaakt van zijn recht om talaq uit te spreken. In voorkomend geval kan het echtpaar niet opnieuw trouwen tenzij de gescheiden vrouw eerst huwt met een andere man, en vervolgens van deze man scheidt of weduwe wordt.

Uit de door u afgelegde verklaringen (Verklaring Volgend verzoek, vraag 16; CGVS, p. 3-4) en de door u neergelegde echtscheidingsakte blijkt dat uw man voor het eerst in 2003 eenzijdig een einde heeft gemaakt aan jullie huwelijk en vervolgens ook de echtscheiding heeft aangevraagd bij de religieuze rechtbank. U stelt dat dit de eerste keer was dat uw man van u gescheiden is. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw man op dat ogenblik driemaal na elkaar zei dat hij van uw wenste te scheiden en op die wijze een onherroepelijk einde maakte (in de grote graad) aan uw huwelijk. U verklaart verder dat uw man u vervolgens heeft teruggenomen, waarmee u dus verwijst naar zijn recht om de echtscheiding te herroepen (Verklaring Volgend verzoek, vraag 16). Dienaangaande stelt het CGVS vooreerst vast dat uw bewering dat u overeenkomstig religieus recht niet naar uw man mocht terugkeren, een blote bewering betreft die bovendien niet in overeenstemming is met de informatie waarover het CGVS beschikt. Immers, indien uw man de echtscheiding herroepen heeft tijdens de iddah-periode, dan is het volgens de soennitische regelgeving niet noodzakelijk dat jullie een nieuw huwelijk afsloten. De loutere herroeping van de echtscheiding door uw man volstond opdat u weer als man en vrouw zou beschouwd worden. Indien uw man zijn aanvraag voor een echtscheiding bij de religieuze rechtbank zou hebben ingediend na het verstrijken van de iddah-periode, is het bovendien, volgens de religieuze regelgeving waaronder u valt, toegestaan dat u zich weer met uw man verzoent, dit door opnieuw een huwelijksceremonie te verrichten.

Uit het voorgaande volgt dat uw bewering dat u op het ogenblik van de geboorte van uw dochter R. naar religieus recht uit de echt gescheiden was, niet aannemelijk is. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw dochter volgens religieuze regelgeving een bastaardkind is. Uw bewering dat uw huwelijk naar het oordeel van de sjeik niet geldig was, en dat uw dochter daarom volgens de sjeik niet kon ingeschreven worden op de naam van haar vader (CGVS, p.3), stemt bovendien niet overeen met de door u neergelegde kopie van het familiale uittreksel van een akte uit de bewonersregisters gesteld en de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier. Dit document dat afgeleverd werd op 12 september 2012 stelt namelijk dat u en H. F. gehuwd zijn. Dit wijst erop dat de echtscheiding die in 2003 werd uitgesproken, negen jaar later nog (steeds) niet geregistreerd was bij de Libanese autoriteiten. Nochtans blijkt uit de artikelen 27 en 28 van de Wet betreffende het documenteren van de persoonlijke status (dd. 7 december 1951) dat het de plicht is van de echtgenoot om een echtscheidingsdocument op te stellen en deze samen met de beslissing van de religieuze autoriteit, op straffe van een boete, binnen de wettelijke termijn over te maken aan de ambtenaar van de burgerlijke stand. Indien de echtgenoot weigert de verklaring van echtscheiding neer te leggen, is de echtgenote verplicht dit te doen. Indien beide partners weigeren volstaat het dat de door de religieuze autoriteit afgegeven beslissing tot echtscheiding wordt neergelegd. Indien de sjeik, dan wel de religieuze rechtbank inderdaad van oordeel was dat u naar religieus recht niet (langer) geldig gehuwd was met uw man, en uw dochter R. daarom ook een bastaardkind was dat niet onder de naam van uw echtgenoot geregistreerd mocht worden, kan in alle redelijkheid niet worden ingezien waarom deze religieuze autoriteiten in de 9 jaar na het echtscheidingsvonnis, en de 8 jaar volgend op de geboorte van uw dochter, de civiele autoriteiten niet hebben ingelicht dat u uit de echt gescheiden bent. Uit voornoemde wetsartikelen blijkt dat het eenvoudigweg overmaken van het vonnis dat in 2003 werd uitgesproken volstond om de echtscheiding te registreren. Dat de sjeik van oordeel is dat uw dochter een bastaardkind is, maar dan toch zou toelaten of gedogen dat uw dochter onder de naam van uw man geregistreerd werd bij de burgerlijke stand, is niet aannemelijk. Alles wijst er daarentegen op dat het gegeven dat uw dochter in het bevolkingsregister geregistreerd is met de naam van haar vader het gevolg is van een correcte toepassing van de relevante Libanese religieuze en burgerrechtelijke regelgeving.

Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw verzoening met uw echtgenoot in 2003 naar religieus recht niet geldig was, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat uw kinderen R., A. en E. buitenhuwelijkse kinderen zijn en bij een terugkeer naar Libanon geen rechten zullen hebben (CGVS p.3-7), Wat uw dochter H. R. betreft, dient verder herhaald en benadrukt te worden dat zij, net zoals uw zoon Mustafa, de familienaam van haar vader draagt. U geeft aan dat als u officieel van uw man zou scheiden of de echtscheiding officieel zou laten registreren uw dochter bij terugkeer naar Libanon het risico loopt geschrapt te worden van de familienaam van hun vader (Verklaring volgend verzoek, vraag 16; CGVS p.3, 4, 6, 7). Toch is dit louter een blote bewering van hypothetische aard die u op geen enkele manier weet te staven. Immers, uit het kopie van het echtscheidingsdocument dat u toevoegt aan uw antwoord op het verzoek om inlichtingen van het CGVS blijkt dat dit document op 23 december 2021 ondertekend werd door de mukthar en dezelfde dag geregistreerd werd door de ambtenaar van de

*burgerlijke stand. Aldus dient besloten te worden dat de civiele autoriteiten te Libanon formeel in kennis zijn gesteld van het feit dat u uit de echt gescheiden bent. Indien dergelijke registratie inderdaad tot gevolg zal hebben dat uw dochter niet langer onder de naam van uw echtgenoot geregistreerd staat, dan kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u dit kan staven aan de hand van een recent “familiaal uittreksel van een akte uit de bewonersregisters”. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u, behoudens uw beweerde (en ongeloofwaardig bevonden) problemen met uw familie, persoonlijk geen problemen heeft in Libanon (CGVS, p. 4). U verklaarde voorts dat u zich eind 2019 nog tot de Libanese ambassade heeft gewend, dit omdat u toestemming diende te verlenen zodat uw zoon Mustafa samen met zijn vader kon terugkeren naar Libanon (CGVS, p.4). Uit uw verklaringen blijkt derhalve dat u geen vrees voor vervolging ten aanzien van de Libanese autoriteiten heeft. Hierbij aansluitend merkt het CGVS op dat er reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met uw familie en dat u wel degelijk nog steeds op uw familiaal netwerk te Libanon kan steunen. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u, ofwel persoonlijk ofwel via uw familieleden, de nodige stappen zet teneinde een recent uittreksel uit het bevolkingsregister te bekomen. Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat u in uw antwoord op het verzoek om inlichtingen stelt dat u erin geslaagd bent om een ambtenaar van de burgerlijke stand te overtuigen om een foto van de echtscheidingsakte door te sturen. Nog daargelaten de vraag of aan deze verklaring enig geloof kan worden gehecht, merkt het CGVS op dat het zeer bevreemdend is te moeten vaststellen dat u via deze weg wel de moeite doet om een kopie van uw echtscheidingsdocument te bekomen, doch nalaat om de documenten die er daadwerkelijk toe doen om uw verzoek om internationale bescherming te staven, zoals een recent uittreksel uit het bevolkingsregister, te bekomen. **Daar u geen recent “familiaal uittreksel van een akte uit de bewonersregisters” voorlegt, noch een bevredigende verklaring biedt voor het ontbreken ervan, en evenmin aantoonst dat u alles in het werk heeft gesteld om dit document te bemachtigen, dient besloten te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat uw dochter ingevolge de registratie van uw echtscheiding bij de civiele autoriteiten niet langer de naam van haar vader draagt.***

*Waar het gaat over jullie zoon A.A. (CGVS p. 4, 6, 7), herhaalt het CGVS dat het gegeven dat A., die hier in België geboren is, en in het Belgisch bevolkingsregister met uw familienaam werd geregistreerd het gevolg is van het feit dat het Belgisch Burgerlijk Wetboek bepaalt dat kinderen geboren buiten een wettelijk huwelijk en die niet formeel erkend worden door de vader, de naam krijgen van de moeder (artikel 315 juncto 335, § 2 van het Burgerlijk Wetboek). U verklaart dienaangaande dat u geen officiële huwelijksakte heeft voorgelegd aan de Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand (CGVS, p. 4). Dit is merkwaardig aangezien zowel uit de door u voorgelegde huwelijksakte, als het uittreksel uit het bevolkingsregister dd. 12 september 2012 blijkt dat uw religieus huwelijk geregistreerd werd bij de Libanese burgerlijke stand en bijgevolg, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, een wettelijk huwelijk is. Hoe dan ook, daar u niet heeft aangetoond dat u op het ogenblik van de geboorte van A. wettelijk gehuwd was, kon de Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand niet anders dan besluiten dat het wettelijk vermoeden dat uw echtgenoot de vader is van A. niet kon worden toegepast. Het gegeven dat A. in het Belgisch bevolkingsregister met uw familienaam werd geregistreerd, is evenwel niet van aard is om aan te tonen dat dit ook in Libanon het geval is/zal zijn. Het CGVS stelt andermaal vast **dat u niet aan de hand van een recent “familiaal uittreksel van een akte uit de bewonersregisters” aantoonst dat de geboorte van uw zoon A. niet geregistreerd zou zijn bij de Libanese autoriteiten, dan wel dat uw zoon niet geregistreerd werd met de familienaam van zijn vader.** Het CGVS herhaalt en benadrukt dat er evenwel redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u een dergelijk document voorlegt.*

Wat uw beweerde vrees betreft aangaande uw dochter E., dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij eveneens geboren is binnen een religieus huwelijk (CGVS p.3). Daarnaast wordt wederom gewezen op de vaststellingen aangaande het contact tussen u en uw familie waaruit blijkt dat uw familieleden dit huwelijk niet als problematisch beschouwen. In het kader van het onderzoek naar de nationaliteit van E. wordt verwezen naar de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Zo blijkt dat een kind dat geboren is (in België) binnen een religieus huwelijk (in België) tussen een Libanese moeder en een Irakese vader, in de ogen van de Libanese autoriteiten niet over de Libanese nationaliteit beschikt. Zij beschikt dan ook over ‘een onbepaalde’ nationaliteit, wat maakt dat zij niet zonder meer uw procedure om internationale bescherming kan volgen. Gezien de nationaliteit in hoofde van uw dochter E. niet vaststaat, dient haar verzoek om internationale bescherming beoordeeld te worden ten aanzien van haar land van gewoonlijk verblijf. Gezien uw dochter in België is geboren en steeds in België verbleven heeft, dient België beschouwd te worden als haar land van gewoonlijk verblijf. Nog daargelaten de vaststelling dat er geen problemen worden aangevoerd waaruit kan blijken dat in hoofde van E. in België sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade wijst het CGVS erop dat ten overstaan van het in casu enige land van gewoonlijk verblijf, met name België, in België geen verzoek om internationale bescherming kan worden ingediend daar men zich voor het bekomen van een

internationale beschermingsstatus dient te bevinden buiten het land waarvan men de nationaliteit bezit of buiten het land waar men vroeger zijn gewone verblijfplaats had en men zich niet kan beroepen op de bescherming van de respectievelijke autoriteiten aldaar.

Uit geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt en dat de door u neergelegde documenten ter staving van uw relaas niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uw hoofd of die van uw kinderen aannemelijk te maken. Het verzoek ingediend bij de DVZ en de relevante bijlagen hierbij, hebben betrekking op een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsvergunning op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en bevatten geen elementen die nog niet eerder zijn beoordeeld, dan wel een ander licht werpen op de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming.

Gezien bovenstaande is het CGVS van mening dat u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd dient te worden.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 11 januari 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.*

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto militias vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster beroept zich op artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en zet uiteen dat haar huidige gezinssituatie een nieuw element is ten opzichte van haar vorig verzoek om internationale bescherming.

Zij betoogt bij terugkeer naar Libanon beschouwd te zullen worden als moeder van drie bastaardkinderen en meent dat zij helemaal alleen zal komen te staan. De vaderlijke erkenning van haar dochtertje Ra., zal volgens haar bij terugkeer naar Libanon als vervallen worden beschouwd omdat Ra. geboren werd na de religieuze scheiding in 2003. Haar zoon A. zou nooit erkend zijn door zijn Libanese vader. Haar dochter E., wiens vader verzoeksters huidige echtgenoot, de heer A.S., zou zijn, zal door die laatste erkend worden zodra hij de Belgische nationaliteit zal verkrijgen. Zij voegt toe dat het CGVS erkent dat E. geboren werd op het ogenblik waarop haar huwelijk met de heer H. reeds was ontbonden.

Verzoeksters vader zou haar verboden hebben om terug te keren naar Libanon omwille van haar buitenechtelijke kinderen en ermee bedreigd hebben haar te vermoorden. Het is volgens haar kort door de bocht om zich te beroepen op de facebookprofielen en daaruit af te leiden dat zij niet bewijst dat haar relatie met haar familie verbitterd is. Zij zou er zonder hulp van haar familie helemaal alleen komen voor te staan.

Omwille van het wijdverspreid sektarisch en gewapend geweld in Libanon en gelet op het feit dat er weinig tot geen gecentraliseerde overheidscontrole is, zal zij een makkelijke prooi zijn voor vergeldingsacties van haar familie en die van haar ex-echtgenoot. Ze zou niet de hulp kunnen inroepen van de heersende instanties in Libanon.

Ze zou het foute advies hebben gevolgd om in Duitsland foute verklaringen af te leggen.

Omwille van de algemene situatie in Libanon en de houding ten aanzien van gescheiden vrouwen zou zij bij terugkeer een risico lopen op ernstige schade. Ten slotte stelt ze dat represailles zullen leiden tot de dood of sociale uitsluiting.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende nieuwe stukken:

“- e-mail CGVS a raadsman verzoekster”

2.2.2. Op 6 mei 2022 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over in toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin de weblink wordt vermeld van de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie, 17 februari 2022 (https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20220217.pdf) en waarin het CGVS oordeelt dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van een veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en er aldus niet kan worden geconcludeerd dat verzoekster louter omwille van haar aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon wegens willekeurig geweld, als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling, loopt.

2.2.3. Op 23 mei 2022 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over in toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin de volgende nieuwe stukken worden bijgebracht:

(1) Kopie van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van A.E. (CG XXX), en kopie van de map landeninformatie in dossier CG XX, met (a) een uittreksel uit het rijksregister van A.E., (b) de COI Focus Libanon “*nationaliteit van een kind met een Libanese moeder en een buitenlandse vader*”, en (c) e-mailverkeer tussen het CGVS en de burgerlijke stand te Kortrijk.

(2) Recent uittreksel rijksregister in hoofde van verzoekster

(3) Afdruk databank CGVS – rubriek briefwisseling

2.3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met

de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Het beschermingsverzoek van verzoekster is gesteund op haar vrees dat zij er in Libanon alleen zal komen voorstaan nu haar familie haar heeft verstoten omdat zij drie bastaardkinderen heeft.

2.3.3.2. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoeksters voorgehouden problemen.

Vooreerst wijst de commissaris-generaal erop dat in het kader van het eerste beschermingsverzoek, verzoeksters vrees volledig gebaseerd was op de vrees van haar toenmalige echtgenoot en dat gelet op diens vrijwillige terugkeer naar Libanon, de geloofwaardigheid van die vrees op fundamentele wijze ondermijnd wordt. Hierbij wordt aangestipt dat verzoekster geen gewag maakte van persoonlijke problemen. Dat verzoekster samen met haar ex-man in Duitsland volledig verschillende identiteits- en nationaliteitsgegevens opgaven, toont volgens de commissaris-generaal aan dat verzoekster er niet van terugschrikt om de asielinstanties te misleiden, waardoor de algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd. Daarenboven heeft verzoekster bij de Duitse autoriteiten zonder aarzeling valse verklaringen afgelegd aangaande haar voorgehouden nationaliteit, herkomst en levensloop en blijkt niet dat zij moeite had om te antwoorden op de haar gestelde vragen.

Verder hecht de commissaris-generaal geen geloof aan verzoeksters bewering dat zij verstoten werd door haar familie en dat zij op heden en bij terugkeer naar Libanon niet op hen zou kunnen terugvallen omdat i) tijdens het persoonlijk onderhoud van 17 februari 2021 uit consultatie van de Facebook-profielen van verzoekster en van haar broers en zus is gebleken dat deze laatste positieve reacties plaatsen op foto's van verzoekster met haar huidige partner S.A.B.H.; ii) korte tijd na het persoonlijk onderhoud uit consultatie van diezelfde Facebookprofielen is gebleken dat verzoekster haar profielnaam gewijzigd had en dat de informatie die werd teruggevonden tijdens het persoonlijk onderhoud inmiddels werd gewijzigd; iii) haar broers bevriend zijn met haar huidige partner; iv) er interactie is tussen verzoeksters dochter en diens vader; v) er interactie is tussen verzoekster en haar zoon; vi) verzoekster sedert 12 augustus 2021 opnieuw foto's van haar en haar huidige partner post en hoewel er geen interactie meer wordt teruggevonden tussen verzoekster en haar familieleden het aannemelijk is dat zij haar familieleden ondertussen op de hoogte gebracht heeft van het feit dat het CGVS haar profiel raadpleegt en zij onderling hebben afgesproken dat ze niet mogen reageren op haar Facebookposts.

Met betrekking tot verzoeksters echtscheiding, waardoor haar kinderen bastaardkinderen zouden zijn, oordeelt de commissaris-generaal wat volgt: 1) Voor wat betreft haar dochter R.: i) verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij op het moment van de geboorte religieus gescheiden was, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat haar dochter R. volgens religieuze wetgeving een bastaardkind is; ii) de bewering, dat haar dochter R. niet kon ingeschreven worden op de naam van haar vader, stemt niet overeen met de neergelegde kopie van het familiale uittreksel van een akte uit de bewonersregisters afgeleverd op 12 september 2012, nu daaruit blijkt dat verzoekster en de heer H.F.

gehuwd zijn; iii) dat de sjeik van oordeel zou zijn dat haar dochter een bastaardkind is, maar toch zou toelaten of gedogen dat haar dochter onder de naam van haar man geregistreerd werd bij de burgerlijke stand, wordt niet aannemelijk geacht. Verder oordeelde de commissaris-generaal dat, nu verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar verzoening met haar echtgenoot in 2003 naar religieus recht niet geldig was, zij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat haar kinderen R., A., en E. buitenhuwelijkse kinderen zijn en zij bij een terugkeer naar Libanon geen rechten meer zullen hebben. Hoewel blijkt dat de civiele autoriteiten in Libanon formeel in kennis zijn gesteld van het feit dat zij gescheiden is, toont verzoekster niet aan de hand van een recent familiaal uittreksel van een akte uit de bewonersregisters aan dat haar dochter R. niet langer onder de naam van haar echtgenoot geregistreerd zou staan. Dat verzoekster wel moeite deed om via de ambtenaar van de burgerlijke stand een kopie van haar echtscheidingsdocument te bekomen, maar naliet om de documenten die er wel toe doen om haar verzoek te staven, zoals een recent uittreksel uit het bevolkingsregister, te bekomen, acht de commissaris-generaal zeer bevreemdend. Derhalve hecht de commissaris-generaal geen geloof aan de bewering dat haar dochter, ingevolge de registratie van haar echtscheiding bij de civiele autoriteiten, niet langer de naam van haar vader draagt. 2) Voor wat betreft haar zoon A. stelt de commissaris-generaal vast dat i) het gegeven dat hij in het Belgisch bevolkingsregister staat geregistreerd met verzoeksters familienaam, niet van aard is aan te tonen dat dit ook in Libanon het geval zal zijn en dat ii) verzoekster niet aantoonde dat haar zoon A. niet bij de Libanese autoriteiten zou zijn geregistreerd onder de familienaam van zijn vader. 3) Met betrekking tot haar dochter E. stelt de commissaris-generaal enerzijds vast dat haar familieleden haar huwelijk niet als problematisch beschouwen en anderzijds dat E. geboren is binnen een in België afgesloten religieus huwelijk aangegaan tussen een Libanese moeder en een Irakese vader, waardoor zij volgens de Libanese autoriteiten niet over de Libanese nationaliteit beschikt, maar dus de onbepaalde nationaliteit heeft. De commissaris-generaal vervolgt dat gelet op die onbepaalde nationaliteit, haar verzoek om internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van haar land van gewoonlijk verblijf, zijnde België.

2.3.3.3. Met betrekking tot de algemene situatie betreffende de persoonlijke status van Libanese onderdanen en meer bepaald de echtscheidingsprocedure zoals die zich in het administratief dossier bevindt, stelt de Raad vast dat Libanon geen eenvormige wet heeft die betrekking heeft op aangelegenheden inzake de persoonlijke status. In plaats daarvan bestaan er 15 afzonderlijke wetten inzake het personenstatuut van de verschillende officieel erkende religieuze gemeenschappen van het land, die door afzonderlijke religieuze rechtbanken worden beheerd. Specifiek voor een Soennitische moslima, zoals verzoekster, wordt uitgelegd dat Soennitische rechtbanken uitspraak doen volgens een bepaalde hiërarchie, namelijk (i) uitspraken of decreten van de Soennitische Opperste Islamitische Raad; (ii) de Ottomaanse familiewet van 1917; en (iii) de meest aanvaarde standpunten van de Hanafi jurisprudentie (AD CGVS, landeninformatie, stuk 11, *“Lebanon, overview of muslim family laws & practices”*, p. 2-3). Enerzijds kan een man de echtscheiding éézijdig uitspreken, anderzijds is er een verplichting om de echtscheiding te laten registreren bij de afdeling burgerlijke stand van het ministerie van Binnenlandse Zaken (AD CGVS, landeninformatie, stuk 11, *“Lebanon, overview of muslim family laws & practices”*, p. 10; stuk 12 *“Human Rights Watch, Unequal and unprotected, Women’s Rights Under Lebanese Personal Status Laws”*, p. 41 en 52). Verder blijkt dat een man kan scheiden zonder tussenkomst van religieuze of gerechtelijke autoriteiten, maar dat in de praktijk de juridische gevolgen van een scheiding, die niet wordt verzocht bij de religieuze rechtbanken, onopgelost blijven en dat een verzoek tot echtscheiding, dat niet werd ingediend bij de religieuze rechtbanken, niet wordt geregistreerd of ten uitvoer kan worden gelegd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van het ministerie van Binnenlandse zaken, wat tot gevolg heeft dat de vrouwen nog steeds geregistreerd blijven onder de naam van hun echtgenoot. Indien de echtgenoot de echtscheiding uitspreekt buiten de religieuze rechtbank, is hij wel in de mogelijkheid om zijn echtscheiding te laten registreren voor een religieuze rechtbank, zonder dat de aanwezigheid van de echtgenote hierbij vereist is. Hiertoe dient de echtgenoot een verzoek tot echtscheiding in te dienen bij de religieuze rechtbank met de vraag om de echtscheiding in een rechterlijke beslissing om te zetten. In deze gevallen kan de echtgenoot de echtscheiding laten registreren bij de dienst burgerlijke stand van het ministerie van Binnenlandse Zaken en is zij uitvoerbaar op voorwaarde dat hij de uitgestelde *“mahr”* (bruidsschat) betaalt. (AD, CGVS landeninformatie, stuk 12 *“Human Rights Watch, Unequal and unprotected, Women’s Rights Under Lebanese Personal Status Laws”*, p. 52-53).

De echtgenoot heeft het recht om binnen een bepaalde periode de echtscheiding te herroepen en dit zonder instemming van zijn vrouw (ook genoemd de echtscheiding in de *“lage graad”*). Een echtgenoot kan aldus aanvoeren dat hij zijn echtgenote heeft teruggevorderd tijdens de wachttijd na een echtscheiding wanneer deze nog herroepelijk is en zonder dat het vereist is een nieuw huwelijk af te sluiten. De wachtpriode bedraagt drie menstruele cycli. Indien de echtgenoot echter driemaal na elkaar uitspreekt dat hij wenst te scheiden, wordt er onherroepelijk een einde gemaakt aan het huwelijk en is er

sprake van een echtscheiding in de "hoge graad". Aldus wordt zowel na het verstrijken van die wachtperiode of na het drie maal uitspreken van de echtscheiding, de echtscheiding onherroepelijk (stuk 12 "*Human Rights Watch, Unequal and unprotected, Women's Rights Under Lebanese Personal Status Laws*", p.52-53 en 55, II & IV; stuk 13, "Zalfas Questions on the personal status laws, p. 33; stuk 14, "*Divorce in Islam*"; stuk 15, "*The methodology of divorce*").

2.3.3.4. Op basis van de stukken die door verzoekster werden voorgelegd (AD CGVS, stukken neergelegd door de asielzoeker) komt de Raad tot de volgende vaststellingen. De echtscheiding tussen verzoekster en de heer H.F. werd door de Soennitische Sharia rechtbank te Sier uitgesproken op 26 augustus 2003 en door de geestelijke leider bekrachtigd op 13 februari 2020 (AD CGVS, stukken neergelegd door de asielzoeker, stuk 5, "*kopie echtscheidingsakte 1/2*"; stuk 8 "*bijlagen bij brief (mail)*"). Het echtscheidingsdocument werd uitgereikt door de ambtenaar van de burgerlijke stand op datum van 23 december 2020 (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8 "*bijlagen bij brief (mail)*").

2.3.3.5. De door verzoekster voorgelegde documenten in samenhang bekeken met de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier en die door verzoekster op geen enkele wijze wordt tegengesproken in het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat verzoekster en de heer H.F. pas officieel uit de echt gescheiden zijn op 23 december 2020, namelijk op het moment van ondertekening door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Dat verzoekster en de heer H.F. niet eerder officieel zijn gescheiden en dat die echtscheiding aldus nog niet officieel was door de uitspraak van de religieuze rechtbank op 26 augustus 2003 vindt verder nog bevestiging in het "familiale uittreksel van een akte uit de bewonersregisters/statistiek 1932" (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8 "*bijlagen bij brief (mail)*"), waarin wordt bevestigd dat verzoekster en de heer H.F. op datum van 12 september 2012 nog als gehuwd worden beschouwd. Bovendien wordt hierin bepaald dat de heer H.F. de vader is van dochter R. en zoon M.. Dat verzoeksters echtgenoot in 2003 eenzijdig een einde wilde maken aan het huwelijk, maar dat die echtscheiding pas later officieel werd, vindt verder ook steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Zo verklaarde verzoekster dat zij gescheiden is in 2003, maar dat die echtscheiding niet erkend werd door de rechtbank en zij vervolgens in 2019 volledig zou zijn gescheiden (CGVS verhoor, p. 3). Daarnaast verklaarde zij dat haar man haar, nadat hij de echtscheiding voor een eerste maal had uitgeroepen, had teruggenomen (Verklaring Volgend verzoek, vraag 16). Dat haar echtgenoot H.F. drie maal achter elkaar de echtscheiding zou hebben uitgeroepen en alzo onherroepelijk een einde werd gemaakt aan het huwelijk of dat de wachtperiode zonder herroeping was verstreken, blijkt evenmin uit de voorgelegde documenten en strijdt alleszins met de verklaring dat verzoekster door haar man werd teruggenomen. Zoals reeds *supra* uiteengezet kan uit voorgaande worden afgeleid dat, zoals de commissaris-generaal overigens ook terecht oordeelde, verzoekster zich aldus met haar man verzoend heeft en de echtscheiding nog niet definitief was en dit tot op het moment dat ze geregistreerd wordt bij de dienst burgerlijke stand van het ministerie van Binnenlandse Zaken, zijnde op 23 december 2020. Verzoekster legt geen documenten voor die tot een ander besluit leiden. Ook in het verzoekschrift rept verzoekster met geen woord over de algemene informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier noch omtrent de precieze datum van haar echtscheiding, waardoor zij op voorgaande uiteenzetting geen ander licht werpt. De Raad voegt hierbij nog toe dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 15 september 2017, verzoekster en de heer H.F. zich ook voorstelden als gehuwd koppel net zoals in het beroepsverzoekschrift ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, genomen op 29 maart 2018, dat aanleiding gaf tot 's Raads verwerpsarrest nr. 220 788 van 6 mei 2019.

Uit voorgaande blijkt aldus dat verzoekster en haar echtgenoot volgens de *supra* omschreven Libanese regels nog gehuwd waren (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5; "*vertaling huwelijksakte door CGVS*") zowel op het moment van de geboorte van de dochter R. op 30/09/2004, als op het moment van de geboorte van hun zoon A., op 18/01/2008 in België en tevens op het moment van de geboorte van het dochtertje E. op 8/12/2020 in België.

De Raad volgt de commissaris-generaal dan ook in zijn motieven, waar gesteld wordt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar verzoening met haar echtgenoot in 2003 naar religieus recht niet geldig was en dat zij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat haar kinderen R., A., en E., buitenhuwelijkse kinderen zijn. De volgende motieven worden door de Raad overgenomen en overigens niet weerlegd door verzoekster: "*U verklaart verder dat u in 2003 voor de eerste maal religieus gescheiden bent van uw man bij de rechtbank (Verklaring Volgend verzoek, vraag 16; CGVS, p. 3). Ter staving daarvan legt u een echtscheidingsakte neer waaruit blijkt dat de echtscheiding bij vonnis nr.90/2003 op 26 augustus 2003 werd uitgesproken, en vervolgens op 23 december 2020 ondertekend werd door de mukthar. U verklaart*

vervolgens dat u in totaal drie keer gescheiden bent. U bent religieus gescheiden in 2003, officieel gescheiden bij de religieuze rechtbank in hetzelfde jaar, en vervolgens opnieuw religieus gescheiden in 2019. U licht toe "volgens religie bij ons (kan) iemand (...) (de) echtscheiding uitspreken, en dan wordt (er) ruzie gemaakt en dan wordt het uitgesproken. Dat wordt beschouwd als religieus aanvaardbaar (...)" (CGVS, p. 3). U verklaart verder dat uw man u korte tijd na uw scheiding in 2003 terugvroeg en jullie andermaal religieus gehuwd zijn, waarna uw dochter R. (op 30 september 2004) is geboren (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). U stelt dat de (religieuze) rechtbank uw huwelijk niet erkende, omdat u niet naar uw man mocht terugkeren, en dat uw dochter daarom volgens de sjeik niet kon ingeschreven worden op de naam van haar vader (CGVS, p.3). U stelt dat Libanon een islamitisch land is waar de islamitische cultuur geldt en waar kinderen zonder officiële of religieuze huwelijksakte nooit ingeschreven worden op de naam van hun vader (CGVS p. 5) en dat uw man, aangezien de religieuze rechtbank uw "tweede" huwelijk met hem niet erkende, er omwille van zijn relaties toch in geslaagd was ervoor te zorgen dat zijn dochter op zijn naam werd ingeschreven in het Libanees bevolkingsregister (CGVS, p. 3 en 4).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Libanon geen eenvormige wet of wetboek inzake familierecht kent. De grondwet laat daarentegen toe dat de door de overheid erkende religieuze groeperingen hun eigen regels toepassen inzake kwesties met betrekking tot de familiale en persoonlijke status. Alle aangelegenheden die verband houden met familiale of persoonlijke status - zoals het huwelijk, de echtscheiding, de voogdij over de kinderen, of erfeniskwesties - worden er behandeld door religieuze rechtbanken en worden geregeld door religieuze wetten. Verder blijkt dat soennitische rechtbanken vonnissen vellen gebaseerd op (i) uitspraken of decreten van de Soennitische Opperste Islamitische Raad, waarvan de belangrijkste dateert van december 2011 (No.46); (ii) de Ottomaanse familiewet van 1917; en (iii) de meest aanvaarde standpunten van de Hanafi jurisprudentie. Decreet No. 46 heeft geen betrekking op de echtscheiding, waardoor dergelijke aangelegenheid nog steeds geregeld wordt door de Ottomaanse familiewet van 1917.

Uit de beschikbare informatie komt voorts naar voren dat de soennitische regelgeving aan de man het recht toekent om eenzijdig een einde te maken aan zijn huwelijk, en dit zonder tussenkomst van de religieuze of gerechtelijke autoriteiten (talaq). Echter, echtscheidingen die niet bij een religieuze rechtbank worden aangevraagd, worden niet geregistreerd of ten uitvoer gelegd door de Algemene directie van de burgerlijke stand van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, wat betekent dat de vrouwen volgens de civiele autoriteiten nog steeds onder de naam van hun echtgenoot geregistreerd staan. Een echtgenoot kan echter ook buiten de rechtbank om van zijn vrouw scheiden en de echtscheiding vervolgens door de religieuze rechtbank laten certificeren zonder zijn vrouw daarvan in kennis te stellen of haar aan de procedure te laten deelnemen. Om de echtscheiding te laten certificeren moet de echtgenoot een proces aanspannen waarin hij de echtscheiding of zijn wens tot echtscheiding bevestigt en de rechter vraagt om dit in een beschikking te laten waarmaken. Vervolgens kan de echtgenoot de echtscheiding laten registreren bij de Algemene directie van de burgerlijke stand van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, en is de scheiding uitvoerbaar op voorwaarde dat de man de uitgestelde bruidschat (mahr) betaalt.

Echter, overeenkomstig de soennitische regelgeving kan de man de echtscheiding ook binnen een bepaalde termijn herroepen of intrekken zonder de toestemming van zijn echtgenote of de noodzaak een nieuw huwelijk te sluiten. Een dergelijke herroeping moet niet noodzakelijkerwijs geregistreerd worden bij de religieuze rechtbank. De periode waarin de echtscheiding kan herroepen worden (iddah of wachtperiode) bedraagt drie menstruatiecycli. Indien de verzoening niet heeft plaatsgevonden voor het verstrijken van de wachtperiode wordt de talaq onherroepelijk gemaakt en geclassificeerd als een onherroepelijke scheiding in de kleine graad (talaq-e-Ba'in sughra of al-baynuna al-sughra). In tegenstelling tot een onherroepelijk scheiding in de grote graad (talaq-emughazalla of al-baynuna al-kubra), hoeft een uit de echt gescheiden echtpaar dat zich na het verstrijken van de iddah-periode alsnog wil verzoenen, in voorkomend geval alleen maar opnieuw de islamitische Nikah (huwelijks)ceremonie te verrichten, waarna zij weer als man en vrouw worden beschouwd. Er is sprake van een onherroepelijk scheiding in de grote graad wanneer de man driemaal gebruik heeft gemaakt van zijn recht om talaq uit te spreken. In voorkomend geval kan het echtpaar niet opnieuw trouwen tenzij de gescheiden vrouw eerst huwt met een andere man, en vervolgens van deze man scheidt of weduwe wordt.

Uit de door u afgelegde verklaringen (Verklaring Volgend verzoek, vraag 16; CGVS, p. 3-4) en de door u neergelegde echtscheidingsakte blijkt dat uw man voor het eerst in 2003 eenzijdig een einde heeft gemaakt aan jullie huwelijk en vervolgens ook de echtscheiding heeft aangevraagd bij de religieuze rechtbank. U stelt dat dit de eerste keer was dat uw man van u gescheiden is. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw man op dat ogenblik driemaal na elkaar zei dat hij van uw wenste te scheiden en op die wijze een onherroepelijk einde maakte (in de grote graad) aan uw huwelijk. U verklaart verder dat uw man u

vervolgens heeft teruggenomen, waarmee u dus verwijst naar zijn recht om de echtscheiding te herroepen (Verklaring Volgend verzoek, vraag 16). Dienaangaande stelt het CGVS vooreerst vast dat uw bewering dat u overeenkomstig religieus recht niet naar uw man mocht terugkeren, een blote bewering betreft die bovendien niet in overeenstemming is met de informatie waarover het CGVS beschikt. Immers, indien uw man de echtscheiding herroepen heeft tijdens de iddah-periode, dan is het volgens de soennitische regelgeving niet noodzakelijk dat jullie een nieuw huwelijk afsloten. De loutere herroeping van de echtscheiding door uw man volstond opdat u weer als man en vrouw zou beschouwd worden. Indien uw man zijn aanvraag voor een echtscheiding bij de religieuze rechtbank zou hebben ingediend na het verstrijken van de iddah-periode, is het bovendien, volgens de religieuze regelgeving waaronder u valt, toegestaan dat u zich weer met uw man verzoent, dit door opnieuw een huwelijksceremonie te verrichten.

Uit het voorgaande volgt dat uw bewering dat u op het ogenblik van de geboorte van uw dochter R. naar religieus recht uit de echt gescheiden was, niet aannemelijk is. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw dochter volgens religieuze regelgeving een bastaardkind is. Uw bewering dat uw huwelijk naar het oordeel van de sjeik niet geldig was, en dat uw dochter daarom volgens de sjeik niet kon ingeschreven worden op de naam van haar vader (CGVS, p.3), stemt bovendien niet overeen met de door u neergelegde kopie van het familiale uittreksel van een akte uit de bewonersregisters gesteld en de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier. Dit document dat afgeleverd werd op 12 september 2012 stelt namelijk dat u en H. F. gehuwd zijn. Dit wijst erop dat de echtscheiding die in 2003 werd uitgesproken, negen jaar later nog (steeds) niet geregistreerd was bij de Libanese autoriteiten. Nochtans blijkt uit de artikelen 27 en 28 van de Wet betreffende het documenteren van de persoonlijke status (dd. 7 december 1951) dat het de plicht is van de echtgenoot om een echtscheidingsdocument op te stellen en deze samen met de beslissing van de religieuze autoriteit, op straffe van een boete, binnen de wettelijke termijn over te maken aan de ambtenaar van de burgerlijke stand. Indien de echtgenoot weigert de verklaring van echtscheiding neer te leggen, is de echtgenote verplicht dit te doen. Indien beide partners weigeren volstaat het dat de door de religieuze autoriteit afgegeven beslissing tot echtscheiding wordt neergelegd. Indien de sjeik, dan wel de religieuze rechtbank inderdaad van oordeel was dat u naar religieus recht niet (langer) geldig gehuwd was met uw man, en uw dochter R. daarom ook een bastaardkind was dat niet onder de naam van uw echtgenoot geregistreerd mocht worden, kan in alle redelijkheid niet worden ingezien waarom deze religieuze autoriteiten in de 9 jaar na het echtscheidingsvonnis, en de 8 jaar volgend op de geboorte van uw dochter, de civiele autoriteiten niet hebben ingelicht dat u uit de echt gescheiden bent. Uit voornoemde wetsartikelen blijkt dat het eenvoudigweg overmaken van het vonnis dat in 2003 werd uitgesproken volstond om de echtscheiding te registreren. Dat de sjeik van oordeel is dat uw dochter een bastaardkind is, maar dan toch zou toelaten of gedogen dat uw dochter onder de naam van uw man geregistreerd werd bij de burgerlijke stand, is niet aannemelijk. Alles wijst er daarentegen op dat het gegeven dat uw dochter in het bevolkingsregister geregistreerd is met de naam van haar vader het gevolg is van een correcte toepassing van de relevante Libanese religieuze en burgerrechtelijke regelgeving.

Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw verzoening met uw echtgenoot in 2003 naar religieus recht niet geldig was, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat uw kinderen R., A. en E. buitenhuwelijkse kinderen zijn en bij een terugkeer naar Libanon geen rechten zullen hebben (CGVS p.3-7)."

Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat voor haar dochter R. "de vaderlijke erkenning in Libanon als vervallen beschouwd zal worden, aangezien zij werd geboren na hun religieuze echtscheiding in 2003" zonder de veelheid aan objectieve informatie, vervat in het administratief dossier, waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund, te weerleggen, is verzoekster niet in staat de volgende pertinente motieven aan het wankelen te doen brengen: "Wat uw dochter H. R. betreft, dient verder herhaald en benadrukt te worden dat zij, net zoals uw zoon Mustafa, de familienaam van haar vader draagt. U geeft aan dat als u officieel van uw man zou scheiden of de echtscheiding officieel zou laten registreren uw dochter bij terugkeer naar Libanon het risico loopt geschrapt te worden van de familienaam van hun vader (Verklaring volgend verzoek, vraag 16; CGVS p.3, 4, 6, 7). Toch is dit louter een blote bewering van hypothetische aard die u op geen enkele manier weet te staven. Immers, uit het kopie van het echtscheidingsdocument dat u toevoegt aan uw antwoord op het verzoek om inlichtingen van het CGVS blijkt dat dit document op 23 december 2021 ondertekend werd door de mukthar en dezelfde dag geregistreerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Aldus dient besloten te worden dat de civiele autoriteiten te Libanon formeel in kennis zijn gesteld van het feit dat u uit de echt gescheiden bent. Indien dergelijke registratie inderdaad tot gevolg zal hebben dat uw dochter niet langer onder de naam van uw echtgenoot geregistreerd staat, dan kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u dit kan staven aan de hand van een recent "familiaal uittreksel van een akte uit de bewonersregisters". Voorgaande motieven zijn pertinent en draagkrachtig en worden ondersteund door het door verzoekster neergelegde uittreksel van

een akte uit de bewonersregisters, waarin inderdaad dochter R. wordt geregistreerd als dochter van de heer H.F., ondanks de eerdere door de religieuze rechtbank uitgesproken echtscheiding, die pas later officieel werd op 23 december 2020. Dat verzoekster niet in de mogelijkheid zou zijn een document voor te leggen waaruit blijkt dat de registratie van haar dochter R. als descendent van de heer H.F. is komen te vervallen wegens de echtscheiding, terwijl zij wel *“door te onderhandelen met een werknemer van de lokale burgerlijke stand, die uiteindelijk bereid was om haar een foto door te sturen”* van de akte van echtscheiding en zij die laatste akte kon voorleggen, acht de Raad allerminst geloofwaardig en geenszins ernstig (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7, *“antw. voi”*). Bovendien kan zij bezwaarlijk voorhouden niet in de mogelijkheid te zijn zich te wenden tot de Libanese autoriteiten nu zij verklaarde dat ze zich nog eind 2019, zijnde na de *“religieuze”* scheiding en na de geboorte van zowel R. als A., hiernaar begaf om een toestemming te geven zodat haar zoon M., als minderjarige, samen met zijn vader kon terugkeren naar Libanon (CGVS, verhoor, p. 4). De volgende motieven van de commissaris-generaal zijn pertinent en draagkrachtig en worden door verzoekster niet weerlegd: *“Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u, behoudens uw beweerde (en ongeloofwaardig bevonden) problemen met uw familie, persoonlijk geen problemen heeft in Libanon (CGVS, p. 4). U verklaarde voorts dat u zich eind 2019 nog tot de Libanese ambassade heeft gewend, dit omdat u toestemming diende te verlenen zodat uw zoon Mustafa samen met zijn vader kon terugkeren naar Libanon (CGVS, p.4). Uit uw verklaringen blijkt derhalve dat u geen vrees voor vervolging ten aanzien van de Libanese autoriteiten heeft. Hierbij aansluitend merkt het CGVS op dat er reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met uw familie en dat u wel degelijk nog steeds op uw familiaal netwerk te Libanon kan steunen. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u, ofwel persoonlijk ofwel via uw familieleden, de nodige stappen zet teneinde een recent uittreksel uit het bevolkingsregister te bekomen. Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat u in uw antwoord op het verzoek om inlichtingen stelt dat u erin geslaagd bent om een ambtenaar van de burgerlijke stand te overtuigen om een foto van de echtscheidingsakte door te sturen. Nog daargelaten de vraag of aan deze verklaring enig geloof kan worden gehecht, merkt het CGVS op dat het zeer bevreemdend is te moeten vaststellen dat u via deze weg wel de moeite doet om een kopie van uw echtscheidingsdocument te bekomen, doch nalaat om de documenten die er daadwerkelijk toe doen om uw verzoek om internationale bescherming te staven, zoals een recent uittreksel uit het bevolkingsregister, te bekomen. Daar u geen recent “familiaal uittreksel van een akte uit de bewonersregisters” voorlegt, noch een bevredigende verklaring biedt voor het ontbreken ervan, en evenmin aantoonst dat u alles in het werk heeft gesteld om dit document te bemachtigen, dient besloten te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat uw dochter ingevolge de registratie van uw echtscheiding bij de civiele autoriteiten niet langer de naam van haar vader draagt.”*

2.3.3.6. Met betrekking tot haar jongste dochter E. laat de commissaris-generaal ter terechtzitting weten dat er een afzonderlijke beslissing genomen werd. Middels een aanvullende nota van 23 mei 2022 wordt die beslissing, waartegen geen rechtsmiddel werd aangewend, bijgevoegd.

Dat tegen de op 24 december 2021 afzonderlijk genomen beslissing ten aanzien van het kindje E. geen rechtsmiddel werd aangewend, belet de Raad echter niet om, bij de beoordeling van de thans bestreden beslissing, zich uit te spreken over de situatie van E., gelet op de motieven hieraan gewijd in de onderhavige beslissing en de uiteenzetting in de nota met opmerkingen. Bovendien is verzoeksters vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging gebaseerd op haar bewering dat haar kindje E. in Libanon beschouwd zal worden als bastaardkind.

De Raad merkt dienaangaande op dat het attest geboorte (AD CGVS, stukken neergelegd door de asielzoeker, stuk 2, *“attesten m.b.t. geboorte E.”*) enkel de naam van verzoekster als moeder vermeldt en dat verzoekster middels een schrijven van 31 mei 2021 (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7, *“antwoord voi”*) nog aangaf dat zij zich met de heer A.A.S. bij de stad Kortrijk zou aanmelden zodat hij als vader het kindje E. kan erkennen. De Raad stelt vast dat de veronderstelling, dat de heer A.A.S. de vader zou zijn van E., aldus uit geen enkel document vevat in het rechtsplegingsdossier mag blijken. In tegendeel, uit de *“opzoeking in Belgische nationale registers”*, toegevoegd als stuk 1 aan de aanvraag 9bis (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker) blijkt immers dat met betrekking tot de gezinssamenstelling, de heer A.A.S. als gezinshoofd wordt vermeld en E. wordt vermeld als *“niet verwante”*. De Raad merkt nog op dat eerder in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar kinderen R., A. en E. buitenhuwelijkse kinderen zijn, terwijl vervolgens hierop wordt teruggekomen voor wat betreft E. De Raad kan aldus de commissaris-generaal niet volgen in de met *supra* gedane vaststellingen tegenstrijdige motieven met betrekking tot dochttertje E., waar wordt gesteld dat E. geboren is binnen een religieus huwelijk en dienaangaande verwezen wordt naar de notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, waardoor de commissaris-generaal

er plots vanuit lijkt te gaan dat het kind E. geboren is uit een religieus huwelijk afgesloten tussen verzoekster en de heer A.A.S.. De commissaris-generaal motiveert als volgt: *“Wat uw beweerde vrees betreft aangaande uw dochter E., dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij eveneens geboren is binnen een religieus huwelijk (CGVS p.3). Daarnaast wordt wederom gewezen op de vaststellingen aangaande het contact tussen u en uw familie waaruit blijkt dat uw familieleden dit huwelijk niet als problematisch beschouwen. In het kader van het onderzoek naar de nationaliteit van E. wordt verwezen naar de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Zo blijkt dat een kind dat geboren is (in België) binnen een religieus huwelijk (in België) tussen een Libanese moeder en een Irakese vader, in de ogen van de Libanese autoriteiten niet over de Libanese nationaliteit beschikt. Zij beschikt dan ook over ‘een onbepaalde’ nationaliteit, wat maakt dat zij niet zonder meer uw procedure om internationale bescherming kan volgen. Gezien de nationaliteit in hoofde van uw dochter E. niet vaststaat, dient haar verzoek om internationale bescherming beoordeeld te worden ten aanzien van haar land van gewoonlijk verblijf. Gezien uw dochter in België is geboren en steeds in België verbleven heeft, dient België beschouwd te worden als haar land van gewoonlijk verblijf. Nog daargelaten de vaststelling dat er geen problemen worden aangevoerd waaruit kan blijken dat in hoofde van E. in België sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade wijst het CGVS erop dat ten overstaan van het in casu enige land van gewoonlijk verblijf, met name België, in België geen verzoek om internationale bescherming kan worden ingediend daar men zich voor het bekomen van een internationale beschermingsstatus dient te bevinden buiten het land waarvan men de nationaliteit bezit of buiten het land waar men vroeger zijn gewone verblijfplaats had en men zich niet kan beroepen op de bescherming van de respectievelijke autoriteiten aldaar.”* Voorgaande motieven worden door de Raad niet overgenomen. Immers, uit de uiteenzetting *supra* is reeds gebleken dat niet blijkt dat dochtertje E. een bastaardkind is, nu op het moment van haar geboorte de echtscheiding tussen verzoekster en de heer H.F. nog niet officieel was. Verzoeksters kritiek op het voormeld geciteerd motief, betreft een overtollig motief dat in deze zaak door de Raad niet wordt weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoeksters kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken daar de voorgaande (alsook de *infra* ontwikkelde) bevindingen voldoende determinerend zijn om de bestreden beslissing te schragen.

De uiteenzetting in de aanvullende nota van 23 mei 2022 kan op voorgaande bevindingen geen ander licht doen werpen. Immers, de Raad leest hierin dat 1) verzoekster en de heer H.F. vanaf 23 december 2021 wettelijk gescheiden zijn, 2) het in België religieus huwelijk afgesloten tussen verzoekster en de heer A.D. geen burgerrechtelijke gevolgen heeft en naar Belgisch recht geen geldig huwelijk is; 3) uit het gevoegde uittreksel van het rijksregister enkel blijkt dat er tussen verzoekster en de heer A.S. sprake is van samenwoning nu de heer A.S. vermeld staat als een “niet-verwant gezinslid”; 4) de heer A.S. het dochtertje E. niet formeel heeft erkend.

Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat, hiernaar gevraagd ter terechtzitting, de commissaris-generaal stelt dat de datum van 23 december 2012 als zijnde datum waarop de civiele autoriteiten in kennis werden gesteld van de echtscheiding tussen verzoekster en de heer H.F., een materiële vergissing betreft. Bovendien merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de door verzoekster neergelegde kopie van de echtscheidingsakte blijkt dat 23 december 2020 (zoals overigens vermeld in de bestreden beslissing) de correcte datum is en niet 23 december 2021 (zoals plots voorgehouden in de aanvullende nota van de commissaris-generaal). De Raad vervolgt dat, uit de vaststellingen zoals weergegeven in de aanvullende nota, op geen enkele wijze kan worden afgeleid noch besloten dat E. het wettelijk kind is van de heer A.S., met de Iraakse nationaliteit. De redenering van de commissaris-generaal omtrent de nationaliteit van het kind, dat volledig gesteund werd op de veronderstelling dat het kindje geboren is uit een Iraakse vader en een Libanese moeder, komt zo ook op losse schroeven te staan. De door de commissaris-generaal bijgevoegde landeninformatie is overigens ook gebaseerd op een foutieve vraagstelling nu die gesteund werd op de veronderstelling dat A.S. de wettelijke vader is van E. De Raad leest in de aanvullende nota vermeldde COI FOCUS dat het in België afgesloten religieus huwelijk tussen verzoekster en de heer A.S. in Libanon niet wettelijk is en dat het in dit religieus huwelijk geboren kind, *in casu* E., door de Libanese overheid beschouwd wordt als onwettig. De Raad leest verder wat volgt: *“De Libanese nationaliteitswetgeving voorziet in het principe dat een moeder in sommige omstandigheden de Libanese nationaliteit aan haar onwettig buitenechtelijk kind kan doorgeven. Voor het buitenechtelijke kind kan het ius sanguinis dus uitzonderlijk langs moederszijde worden toegepast, doch slechts in een beperkt aantal omstandigheden. Volgens een studie van het Robert Shuman Centre for Advanced Studies (European University Institute) kan de Libanese vrouw haar nationaliteit niet doorgeven wanneer haar moederschap en het vaderschap van een buitenlandse vader gelijktijdig vaststaan.”* Gelet op voorgaande informatie en gelet op de eerdere vaststelling dat er geen sprake is van het feit dat het vaderschap van een buitenlandse vader vaststaat, blijkt het niet uitgesloten

dat, zelfs indien de heer H.F. niet de wettelijke vader zou zijn in de ogen van de Libanese autoriteiten, het voor verzoekster niet onmogelijk is om de Libanese nationaliteit aan haar buitenechtelijk kind door te geven. Dat verzoekster een nood heeft aan bescherming omwille van het in België geboren kindje E., wordt aldus niet *in concreto* aangetoond.

2.3.3.7. Voor zover wordt herhaald dat de twee jongste kinderen, A. en E., de naam van verzoekster dragen, merkt de Raad nog op dat nergens uit blijkt dat het huwelijk dat in Libanon werd afgesloten tussen verzoekster en de heer H.F. ook werd geregistreerd in België. Uit de *“opzoeking in Belgische nationale registers”*, toegevoegd als stuk 1 aan de aanvraag 9bis (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker) blijkt immers dat verzoeksters burgerlijke staat *“ongetrouwd”* is. Evenmin blijkt dat de kinderen A. en E., geboren in België, erkend werden door hun vader, waardoor op grond van artikel 315 *juncto* artikel 335, §2 van het Burgerlijk Wetboek het kind de naam van de moeder draagt. De Raad merkt tenslotte nog op dat uit niets blijkt dat het onmogelijk zou zijn om de geboortes in België in Libanon te laten registreren nu de wet betreffende het documenteren van de persoonlijke staat (AD CGVS, landeninformatie, stuk 18, *“Law on Documenting Personal Status Law – 7/12/1951”*) in artikel 19 bepaalt dat indien een kind van een Libanese vader in het buitenland is geboren, het bewijs van geboorte geleverd moet worden in het dichtstbijzijnde Libanese consulaat van de woonplaats, op verzoek van de vader waarna de consul een tijdelijk certificaat verstrekt. Daarnaast is het op grond van artikel 12 van diezelfde wet ook mogelijk om een geboorte te laten registreren meer dan één jaar na de geboorte, middels een rechterlijke uitspraak. Dat haar kinderen geen enkele rechten zouden hebben in Libanon wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt. Tenslotte leest de Raad nog dat op grond van decreet nr. 15 over de Libanese nationaliteit een Libanese vader zijn nationaliteit overdraagt op zijn kinderen en dit onafhankelijk van de plaats van geboorte (AD CGVS, stuk 11, *“Lebanon, overview of muslim family laws & practices”*, p. 23). De volgende motieven van de commissaris-generaal zijn aldus pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad overgenomen: *“Waar het gaat over jullie zoon A.A. (CGVS p. 4, 6, 7), herhaalt het CGVS dat het gegeven dat A., die hier in België geboren is, en in het Belgisch bevolkingsregister met uw familienaam werd geregistreerd het gevolg is van het feit dat het Belgisch Burgerlijk Wetboek bepaalt dat kinderen geboren buiten een wettelijk huwelijk en die niet formeel erkend worden door de vader, de naam krijgen van de moeder (artikel 315 juncto 335, § 2 van het Burgerlijk Wetboek). U verklaart dienaangaande dat u geen officiële huwelijksakte heeft voorgelegd aan de Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand (CGVS, p. 4). Dit is merkwaardig aangezien zowel uit de door u voorgelegde huwelijksakte, als het uittreksel uit het bevolkingsregister dd. 12 september 2012 blijkt dat uw religieus huwelijk geregistreerd werd bij de Libanese burgerlijke stand en bijgevolg, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, een wettelijk huwelijk is. Hoe dan ook, daar u niet heeft aangetoond dat u op het ogenblik van de geboorte van A. wettelijk gehuwd was, kon de Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand niet anders dan besluiten dat het wettelijk vermoeden dat uw echtgenoot de vader is van A. niet kon worden toegepast. Het gegeven dat A. in het Belgisch bevolkingsregister met uw familienaam werd geregistreerd, is evenwel niet van aard is om aan te tonen dat dit ook in Libanon het geval is/zal zijn. Het CGVS stelt andermaal vast dat u niet aan de hand van een recent “familiaal uittreksel van een akte uit de bewonersregisters” aantoont dat de geboorte van uw zoon A. niet geregistreerd zou zijn bij de Libanese autoriteiten, dan wel dat uw zoon niet geregistreerd werd met de familienaam van zijn vader. Het CGVS herhaalt en benadrukt dat er evenwel redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u een dergelijk document voorlegt.”* De loutere bewering als zou de vader weigeren om zijn zoon A. te erkennen, waardoor hij de naam van verzoekster draagt en waardoor het zoontje dreigt verworpen te worden door de families in Libanon, is niet meer dan een blote bewering, die op geen enkele wijze wordt gestaafd en aldus geen afbreuk vermag te doen aan voorgaande vaststellingen.

2.3.3.8. Waar verzoekster in het verzoekschrift niet verder komt dan te herhalen dat zij vreest er in Libanon alleen te zullen voorstaan omdat zij bastaardkinderen heeft die geboren werden buiten het huwelijk, zonder hiertoe enige andersluidende informatie bij te brengen dan deze zoals die blijkt uit het rechtsplegingsdossier en zoals *supra* geanalyseerd, werpt zij geen ander licht op voorgaande beoordeling. Nu verzoekster niet kan worden gevolgd in haar betoog dat zij drie bastaardkinderen heeft, kan evenmin geloof worden gehecht aan de vrees voor haar familie bij terugkeer naar Libanon, die hierop volledig werd gesteund.

In ieder geval neemt de Raad de motieven van de commissaris-generaal, met betrekking tot de aangehaalde problemen in hoofde van haar ex-man, de volledig andersluidende verklaringen afgelegd bij de Duitse asielinstanties en de beoordeling van de relatie met haar familie, in zijn geheel over. Verzoekster erkent immers dat zij tijdens haar verzoek om internationale bescherming in Duitsland leugenachtige verklaringen heeft afgelegd aangaande haar identiteit, nationaliteit en levensloop. Waar zij in haar

verzoekschrift uitlegt dat ze *“het foute advies heeft gevolgd om in Duitsland foute verklaringen af te leggen”*, merkt de Raad op dat verzoekster met dergelijke verklaring geenszins een afdoende uitleg biedt voor de misleidende verklaringen die zij aflegde tijdens haar beschermingsverzoek ingediend bij de Duitse autoriteiten. Ten onrechte tracht verzoekster, gelet op de hoger vermelde, op haar rustende medewerkingsplicht, de verantwoordelijkheid voor haar eerdere leugenachtige verklaringen volledig van zich af te schuiven en bij derden te leggen. Dat verzoekster ten aanzien van de Duitse autoriteiten in het kader van haar aldaar ingediende beschermingsverzoek leugenachtige verklaringen aflegde over haar identiteit, nationaliteit en levensloop, doet wel degelijk ernstig afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen. De pertinente motieven dienaangaande luiden als volgt: *“Het CGVS wenst er vooreerst op te wijzen dat uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming ondubbelzinnig bleek dat u Libanon verlaten had omwille van de problemen die uw exman er ondervond en dat u zelf geen persoonlijke problemen had (zie CGVS dd. 12/02/2018, p. 5 en 7). Het CGVS heeft uw eerste verzoek afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de door u en uw ex-man aangehaalde asielmotieven, een beoordeling die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd (arrest van 6 mei 2019, nr. 220 788). Uit uw verklaringen blijkt dat uw voormalige echtgenoot ondertussen vrijwillig is teruggekeerd naar Libanon, het waar land waarvan hij beweerde er een vrees voor vervolging te hebben. Zijn vrijwillige terugkeer ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door hem, en dus ook door u beweerde vrees voor vervolging, en wijst erop dat u niet de waarheid heeft verteld over de feiten waarop u uw eerste verzoek om internationale bescherming baseerde. Het gegeven dat u het CGVS heeft proberen misleiden aangaande de redenen waarom u asiel aanvraagt, belet vanzelfsprekend niet dat uw huidige verzoek verder ten gronde wordt onderzocht. Het betreft echter wel een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale strengheid beoordeeld dient te worden.*

Dit klemt des te meer nu uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming te Duitsland (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) andermaal blijkt dat u er duidelijk niet voor terugschrikt de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming te misleiden aangaande de kernelementen van uw verzoek om internationale bescherming. Zo blijkt dat u en uw ex-man in Duitsland volledig verschillende identiteits- en nationaliteitsgegevens opgaven. U gebruikte in Duitsland namelijk de alias ‘S.L., geboren op 5 februari 1977 te Homs, Syrië, Syrische nationaliteit’. Uw man gebruikte de alias ‘A.A.S., geboren op 2 februari 1963 te Homs, Syrië, Syrische nationaliteit’. Uw drie kinderen kregen de aliassen ‘A.A.A. (geboren op 18 januari 2018 te Griekenland), A.A.A. (geboren op 10 juli 2003 te Homs, Syrië) en A.A.D. (geboren op 27 februari 2002 te Homs, Syrië)’ (zie documenten toegevoegd aan uw administratief dossier). De vaststelling dat jullie daar een valse identiteit en nationaliteit opgaven om zo jullie kansen op een beschermingsstatus te verhogen, ondermijnt op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Verder blijkt uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van de Duitse asielautoriteiten (zie documenten toegevoegd aan uw administratief dossier), dat u beweerde dat uw moeder de Libanese nationaliteit had, en dat uw ouders gescheiden zijn toen u 2 jaar oud was. U verklaarde er verder dat u tot de leeftijd van 17 jaar bij uw moeder te Libanon zou gewoond hebben, wat uw Libanees accent zou verklaren. Daarna zou u bij uw vader in Syrië verbleven hebben, alwaar u getrouwd zou zijn. U kon geen identiteitsdocumenten voorleggen omdat de smokkelaar deze zou hebben. Het CGVS wijst erop dat nergens uit de schriftelijke weergave van uw verklaringen ten overstaan van de Duitse asielinstanties blijkt dat u moeite had om te antwoorden op de gestelde vragen. Vraag en antwoord volgde elkaar daarentegen snel op en u legde blijkbaar zonder aarzelen valse verklaringen af aangaande uw voorgehouden nationaliteit, herkomst en levensloop. (zie verklaringen afgelegd op 15 mei 2018 te Hamburg). Niet alleen de vaststelling dat u er duidelijk geen graten in zag om ten aanzien van de Duitse autoriteiten leugenachtige verklaringen aangaande uw identiteit, nationaliteit en levensloop af te leggen, maar dat u bovendien ook weinig moeite leek te ondervinden bij het afleggen van deze valse verklaringen is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid. Dat u dan met betrekking tot uw huidig verzoek om internationale bescherming wel open kaart zou spelen, kan niet zonder meer worden aangenomen.

*Verder wenst het CGVS in te gaan op uw verklaringen aangaande uw relatie met uw familie. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u aan dat ze u verstoten hebben en dat u bij een terugkeer naar Libanon niet op hen zal kunnen rekenen (CGVS p.4-7). Zo zegt u *“Mijn vader heeft me zelf gebeld (cf.2019), hij heeft me uitgemaakt en hij zei, doe wat je wilt, maar niet terugkeren naar Libanon. ... Hij zei dat ik niet mocht terugkeren naar Libanon, dat is uitgesloten. ... Als je terugkeert, ga ik je vermoorden, schande voor de familie.”* (CGVS p.5). U stelt dat u na deze gesprekken in 2019 uw vader niet meer heeft gesproken en*

dat hij niemand van de familie nog met u laat spreken. Ze aanvaarden uw situatie niet en hebben u verstoten (CGVS p.5-7). U geeft aan dat het vooral de perceptie van de maatschappij is die uw familie in die richting duwt (CGVS p. 5, 6). U verklaart verder dat u zelf ook geen contact met uw familie opneemt (CGVS p.5, 6). Tevens, als reactie op het verzoek om inlichtingen, wijst uw raadsman op de moeilijkheden die u ervaart met uw familie (zie antwoord verzoek om inlichtingen dd. 31 mei 2021, punt 1). Evenwel wordt er, op basis van onderstaande bevindingen, geen geloof gehecht aan uw beweringen dat u verstoten werd door uw familie en dat u, op heden en bij een terugkeer naar Libanon, niet op hen zou kunnen terugvallen. Het is immers zo dat een uitgebreide analyse van uw Facebookprofiel en deze van uw familieleden, resultaten opleveren die haaks staan op uw, overigens louter blote, beweringen aangaande de problemen met uw familie (zie onderzoek facebook toegevoegd aan uw administratief dossier).

Tijdens het persoonlijk onderhoud, dd. 17 februari 2021, gaf u aan dat uw Facebook-profielnaam 'Mimo Sf' was (<https://www.facebook.com/mimo.sf.56>, CGVS p.4 en 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd uw Facebookprofiel geconsulteerd en merkte het CGVS op dat er evenwel na 2019, in tegenstelling tot wat u ten overstaan van het CGVS verklaart (CGVS p. 4-7), nog wel degelijk contact was tussen u en uw familieleden; uw broers S.S. (<https://www.facebook.com/s.s.710>) en W.S. (<https://www.facebook.com/profile.php?id=100012651647136>) en zus R.S. (<https://www.facebook.com/r.s.>) (zie document 1 Facebook – printscreens genomen tijdens het persoonlijk onderhoud op 27 februari 2021). Het CGVS verwijst naar de positieve reacties ('likes' en commentaren) van uw familieleden op foto's van u samen met uw huidige partner S.A.B.H. (zie document 1 Facebook – printscreens genomen tijdens het persoonlijk onderhoud op 27 februari 2021). Alsook naar reacties van uw familieleden op andere posts van u (zie document 1 Facebook – printscreens genomen tijdens het persoonlijk onderhoud op 27 februari 2021). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud met deze bevindingen werd geconfronteerd, bleek u niet in staat hier enige uitleg voor te geven. U reageerde eerst zwijgzaam en vervolgens zei u "Ziet u mijn vader of mijn moeder reageren.?" (CGVS p.7). Uw reactie doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat er na 2019 nog wel degelijk contact is tussen u en uw familieleden. In de marge dient bovendien aangestipt te worden dat het CGVS de Facebookprofielen van uw moeder en uw vader niet heeft teruggevonden. Indien zij effectief geen account op Facebook hebben, kunnen zij vanzelfsprekend ook niet op uw Facebookposts reageren, waardoor uw verklaring "ziet u mijn vader of moeder reageren?" in voorkomend geval dan ook weinig ernstig is.

Wanneer het CGVS op 1 en 22 maart 2021, en dus korte tijd na uw persoonlijk onderhoud van 17 februari 2021, opnieuw de URL-link ingaf van het gevonden Facebookprofiel (<https://www.facebook.com/mimo.sf.56>), bleek dat uw profielnaam veranderd was naar 'M.S.S.' (zie document 2 Facebook – printscreens genomen op 01/03/2021 en 22/03/2021). Er werd vastgesteld dat u niet alleen uw profielnaam gewijzigd had, maar dat u ook de informatie die terug te vinden was op uw facebookprofiel toen deze tijdens uw persoonlijk onderhoud geraadpleegd werd, eveneens gewijzigd had. Zo is allerhande informatie, zoals de foto's van u samen met uw nieuwe partner die op datum van 17 februari 2021 nog wel zichtbaar waren, niet langer terug te vinden op uw facebookprofiel (zie document 2 Facebook – printscreens genomen op 01/03/2021 en 22/03/2021). Dit is opvallend aangezien het CGVS u tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd had met bevindingen op uw profiel en u dus redelijkerwijze kon vermoeden dat het CGVS de informatie op uw Facebookprofiel verder zou onderzoeken. De vaststelling dat u na uw persoonlijk onderhoud niet alleen uw profielnaam veranderd heeft maar ook bepaalde posts, zoals voornoemde foto's van u met uw huidige partner, verborg, wijst er op dat u uw Facebookprofiel en alle informatie die daar op terug te vinden is, en die van die aard is dat het uw bewering geen contact meer te hebben met uw familieleden ondergraaft, moedwillig tracht verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. Uw gedrag ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw gebrek aan contact met uw familieleden in Libanon. De interactie die te zien was op uw Facebookprofiel tussen u en uw familieleden en het gegeven dat u met opzet uw profiel en zaken op uw profiel probeerde te verbergen, spreken uw verklaringen over het feit dat u verstoten werd door uw familie dan ook tegen.

Deze appreciatie wordt verder kracht bijgezet op basis van de vaststelling van het CGVS dat u via uw Facebookprofiel zeer vaak reageert ('likes' en commentaren) op de Facebookprofielen van uw broers S.S. en W.S. en zus R.S. (zie document 2 Facebook – printscreens genomen op 01/03/2021 en 22/03/2021). Daarnaast heeft het CGVS tevens vastgesteld dat uit de vriendenlijsten van uw broers S.S. en W.S. blijkt dat zij, tot heden, bevriend zijn met uw huidige partner A.B. (<https://www.facebook.com/profile.php?id=100005809387048>) (zie document 3 Facebook – printscreens genomen op 12 augustus 2021). Alsook dat er tevens interactie is tussen u en uw zoon M. H. (<https://www.facebook.com/M..bek.376>) (zie document 4 Facebook – printscreens genomen op 1 maart 2021 en

12 augustus 2021), alsook tussen uw dochter R. H. (<https://www.facebook.com/R..H..5>) en haar vader F. H. (<https://www.facebook.com/F..H..988>) (zie document 5 Facebook – printscreens genomen op 1 maart 2021).

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het CGVS op datum van 12 augustus 2021 vaststelt dat u sinds juni 2021 opnieuw enkele foto's van u en uw huidige partner postte (zie document 5 Facebook – printscreens genomen op 1 maart 2021), doch biedt deze vaststelling geen tegengewicht aan voorgaande vaststellingen. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat er recent geen interactie meer werd teruggevonden tussen uw profiel en dat van uw familieleden.

Het is immers niet uitgesloten dat u uw familieleden ondertussen op de hoogte gebracht heeft van het feit dat het CGVS uw profiel raadpleegt, en dat jullie onderling hebben afgesproken dat ze niet mogen reageren op uw Facebookposts.

Uit voorgaande volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Libanon niet zal kunnen steunen op een familiaal netwerk." Verzoekster komt in haar verzoekschrift niet verder dan te stellen dat de commissaris-generaal kort door de bocht gaat door te verwijzen naar haar facebookprofielen, zonder de concrete motieven te weerleggen, die de Raad pertinent en draagkrachtig acht. Haar loutere persoonlijke mening omtrent de beoordeling van de commissaris-generaal is niet van die aard om afbreuk te doen aan de pertinente motieven die steun vinden in de facebookprints die toegevoegd werden aan het administratief dossier en waaruit wel degelijk positieve reacties blijken vanwege haar familieleden in Libanon ten aanzien van haar relatie in België. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekster in 2019 bedreigd werd met de dood door haar vader en hiervoor pas in juli 2020, zijnde meer dan een half jaar later een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoekster maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij als gescheiden vrouwen bij terugkeer een risico zal lopen op ernstige schade, gelet op het familiale netwerk dat zij aldaar heeft. Nog minder maakt zij aannemelijk als zou er sprake zijn van enige represailles die zullen leiden tot de dood of sociale uitsluiting. Verzoekster beperkt zich dienaangaande opnieuw tot loutere algemene beweringen zonder die vrees *in concreto* aannemelijk te maken en zonder de pertinente motieven van de commissaris-generaal te weerleggen.

Nu verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat haar kinderen R., A. en E. in Libanon beschouwd zullen worden als bastaardkinderen en haar vrees ten aanzien van haar familie hier volledig op werd gesteund, komt de Raad, na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting tot de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar vertrek is ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.3.3.9. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt een analyse gemaakt betreffende de actuele veiligheidssituatie in Libanon, gebaseerd op de COI Focus "*Libanon Veiligheidssituatie*" van 11 januari 2021, waarvan de weblink in de bestreden beslissing wordt vermeld.

2.3.4.2. Middels de aanvullende nota van 6 mei 2022 maakt de commissaris-generaal melding van de weblink van de meest recente COI Focus "*Libanon – Veiligheidssituatie*" van 17 februari 2022 en wordt verder in de nota toegelicht wat volgt: "*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en*

de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2021 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden verijdeld.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerde geweld tegen burgers betrof, evenals in 2020 vooral het buitensporig geweld van de ordetroepen tegen betogers. Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. De massale protestbeweging, al thawra (de revolutie) genoemd, die sinds het najaar van 2019 om politieke vernieuwing roept, blijft nog steeds zonder resultaat. De verslechterde levensomstandigheden leidden in de lente en zomer van 2021 opnieuw tot een massale mobilisatie tegen de regering. In het voorjaar van 2021 was het aantal demonstraties het hoogste sinds het begin van de volksopstand in oktober 2019. In tegenstelling tot 2019 gingen de demonstraties in het voorjaar van 2021 gepaard met meer geweld. Hoewel de meeste betogingen vreedzaam verliepen, waren er in sommige gevallen botsingen tussen betogers en militairen, waarbij aan beide zijden gewonden vielen. Hierbij vielen in 2020 en 2021 naar schatting 1.500 gewonden. Dit soort geweld waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De protesten en andere uitingen van volkswoede krijgen een steeds grotere sektarische ondertoon naarmate Libanezen zich terugplooiën op hun confessionele identiteit. Tijdens de verslagperiode viel een stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren. Hiervan getuigt de gewapende confrontatie tussen de christelijke Forces Libanaises en sjiiitische demonstranten in oktober 2021 te Beiroet, waarbij zeven sjiiitische burgers het leven lieten en 30 gewonden vielen. Daarnaast mondden conflicten aan benzinstations soms uit in geweld tussen verschillende sektarische groepen.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans betrokken zijn, in 2020 bijna is verviervoudigd ten opzichte van het jaar daarvoor, en dat deze trend zich in 2021 voortzet. Het gouvernement Baalbek-Hermel, waar verschillende sjiiitische clans wonen en dat een bolwerk is van Hezbollah, was goed voor ongeveer de helft van al het clangeweld.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiëde zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten. In 2021 viel, zoals in 2020, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat verzoekende partij louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoekende partij wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.”

2.3.4.3. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift in algemene termen naar “het wijdverspreid sektarisch en gewapend geweld in Libanon” en voert aan dat er weinig tot geen gecentraliseerde overheidscontrole is. Zij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat zij bij een

terugkeer naar haar land van herkomst persoonlijk een risico loopt op ernstige schade, doch brengt geen (landen)informatie aan die de bevindingen van de commissaris-generaal zoals *supra* weergegeven zou doen tegenspreken.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit de informatie vermeld in het verzoekschrift kan immers geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster erop wijst dat er "*sprake is van wijdverspreid sektarisch en gewapend geweld*", er "*weinig tot geen gecentraliseerde overheidscontrole is*", zij "*niet de hulp kan inroepen van de heersende instanties*" en *in fine* nog wijst op "*de houding tegenover gescheiden vrouwen aldaar*" brengt zij evenmin elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon of op haar persoonlijke situatie zoals *supra* uitgebreid geanalyseerd. De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat verzoekster niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Libanon zonder dat zij dit betreft op haar persoon. Verzoekster geeft in het verzoekschrift immers niet aan in welke mate de algemene situatie in Libanon haar persoonlijk treft, doch beperkt zich tot de loutere stelling dat zij in geval van terugkeer "*persoonlijk een risico [loopt] op ernstige schade zou lopen*", zonder dit aan te tonen.

De Raad benadrukt te dezen nog dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Libanon niet aan voormelde voorwaarden.

Bovendien blijkt uit de uiteenzetting *supra* geenszins dat verzoekster, omwille van haar profiel een verhoogd risico loopt om geïsoleerd te worden door het willekeurig geweld. Verzoekster gaat er immers aan voorbij dat voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en dienvolgens ook van het concept van de "sliding-scale" zoals ontwikkeld door het Hof van Justitie in de zaak "Elgafaji" het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is. Artikel 48/4, § 2, c) is niet van toepassing op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het is pas in het kader van de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en de evaluatie van het reële risico op ernstige schade ten gevolge van dit willekeurig geweld dat de "*sliding-scale*" relevant wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Libanon immers niet aan voormelde voorwaarden.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de door haar opgeworpen bepalingen kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO